

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XL

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ — 1990 — JANUARY-FEBRUARY

Ч. 391

В присутності представників української громадськості, радний Василь Бойчук підписує проклямацію Українського Дня. Зправа поет Ростислав Братунь з України, зліва Ярослав Соколик — голова торонтського відділу КУК і пані Марта Хомин — голова Комітету Українок Канади.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

в США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

в Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

в Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

3253 Lakeshore Blvd. W.,
Toronto, Ont. M8V 1M3

Адміністратор Зіна Корець
Tel. (416) 763-3422

Це число редактував: Л. Ліщина

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

у США, у Канаді і в Україні 20.00 доларів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.

в Австралії 13.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.

в Англії і Німеччині 14.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.

в усіх інших країнах Європи 13.50 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.35

в усіх країнах Південної Америки 12.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupons) на суму 65 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає. Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — П. Косенко, А. Озимчак, І. Франко, Леонід Полтава, О. Білоусенко, К. Перелісна, М. Ільницький. Т. Романюк — «Обличчям до України». А. Лисий — 1. Ми з Рухом. 2. Велика нагода. 3. Дві сторони свободи? Ю. Криволап — Слідами великого митрополита. Передача ОДУМ-у Чікаго. О. Сергієнко — «Не журись» в Чікаго. О. Андріїв — Веснянки — гаївки у Львові. З думок О. Солженицина. Звернення СКВУ до молоді. З праці і життя ОДУМ-у. Родинна хроніка. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

Тарас РОМАНЮК

«ОБЛИЧЧЯМ ДО УКРАЇНИ»

Доповідь виголошена на зустрічі ОДУМ-у
в Міннеаполісі, США, 2-го вересня 1989 р.

Шановне зібрання, дорогі друзі!

Мені дуже приємно знову бути присутнім на Зустрічі ОДУМ-у, і мати можливість виступити перед вами. Я пам'ятаю, як рік тому був на вашій по-передній зустрічі, що проходила на оселі »Україна« біля Лондону, і з того часу у мене залишилися найкращі спомини, як про вашу молодіжну організацію, так і про тих представників УРДП, з якими мав можливість зустрітися. Я високо ціню контакти із ОДУМ-ом, і вважаю, що ОДУМ зараз, серед числа всіх інших молодіжних організацій в діаспорі, стоїть, можливо, на найбільш близьких позиціях до розуміння нинішньої ситуації в Україні, і співвідношення своїх дій у цьому пляні. Все це, звичайно, завдяки своєму керівництву.

Пам'ятаю, що рік тому, виступаючи на ОДУМ-і, я говорив, що в Союзі створюється ситуація, близька до передреволюційної. Вона може затягнутися на роки, але вона в процесі свого назрівання. Але ще рік тому ніхто з нас не міг припустити, що події підуть так швидко відносно загальної ситуації в СРСР. Рік, що пройшов з того часу, був досить бурхливий, кипучий і неспокійний, він пройшов через жертви і кров (згадаймо Грузію, Узбекистан), але він засвідчив, що події в своєму розвитку ідути все таки вгору, а не вниз. І як доказ цього, ми бачимо те, що Україна замайорила жовтоблакитними прапорами і тризубами від Львова до Харкова, виразно продемонструвавши світові своє прагнення до незалежності. Україна заявила про це масово, із площ, вулиць, з демонстрацій, мітингів голосом робітників, селян, студентів, інтелігенції і навіть частиною національно свідомих комуністів.

Ми стали свідками того, з якою потужністю зросла національна свідомість народу, і як вона починає охоплювати все ширші й ширші маси людей. Богнік національної свідомості, що перед цим жеврів, в основному, серед дисидентів, в таборах Архіпелагу ГУЛАГ, тепер з силою перекинувся в маси народу, починаючи від Галичини і розгоряючись все далі й далі на схід і південь України. Про це ніхто не міг мріяти ще два-три роки тому, враховуючи всю складність тодішньої ситуації в СРСР. Цей процес тепер в своєму розвитку, цим рухом тепер охоплений весь СРСР, всі поневолені Кремлем республіки. Ми бачимо, як Прибалтика офіційним парламентським шляхом заявляє про свій намір виходу із Союзу. Це нечуваний приклад за всю історію СРСР. Ми віримо, що рано чи пізно подібне станеться і на Україні, як і в усіх інших республіках, при нинішньому розвиткові подій, адже саме такою виявляється воля поневолених народів.

Звичайно, ми не знаємо, що може в потенції статися в Союзі завтра, які сили там візьмуть верх.

Ми не знаємо, чи шлях демократизації надалі обійтися без жертв. Ми враховуємо той великий контингент бюрократично-консервативних сил, який незадоволений становищем в країні. В його руках і армія, і КГБ, і поліція. Але ми твердо знаємо одне: **вже ніщо не в змозі змінити свідомість народу**, який останнім часом прозрів. А це головне, і що б там не сталося далі, — народ, який інтуїтивно відчув присмак свободи, буде боротися за неї всіма можливими способами і далі!

На жаль, тут, в діяспорі, ще знаходяться певні кола, які продовжують всіляко твердити, що в СРСР нема ні перестройки, ні гласності, і що з ним не треба мати нічого спільного. Незрозуміло лише, якої саме перестройки вони хочуть від Радянського Союзу? Чи вони хочуть, щоб СРСР в один прекрасний день став таким демократичним, як Канада? Цього ніколи не буде, поки існує Союз, бо він побудований на принципах насильства, і справжня демократія — це його повний крах. Чи вони хочуть, щоб СРСР в той же прекрасний день відпустив всі республіки, сказавши їм: «Будьте незалежними»? Це знову ж таки неможливо, бо сила Союзу саме в республіках і їхньому єднанні, республіки **самі** вибирають свою незалежність, і цей шлях є цілком закономірним на нинішньому етапі.

Що ж таке перестройка і чим вона для нас цінна в такому разі? Перестройка, в **теперішній інтерпретації народу**, — це сама можливість боротьби, це зрості свідомості, це перша стадія духовної війни з режимом. Перестройка обернулася бумерангом проти тих, хто її придумав! При цьому слід зазначити, що війна є війною, і всі поступки протилемної сторони здобуваються лише в стадії **протиборства**, і це протиборство є цілком нормальним і закономірним явищем враховуючи суть такої країни, як СРСР.

Що ж можемо ми зробити тут, на еміграції, зокрема молодь, для України щоб не втратити зв'язку із нею і допомогти їй у цей відповідальний час?

Основна відповідь тут проста: треба брати безпосередню участь в нинішньому змаганні українського народу за свою культуру і національну ідентичність. Українцям, по обидві сторони океану, тепер, як ніколи, потрібне взаємоєднання, взаємопідтримка, взаємодоповнення одних одними. Без нього вони рискують бути розчленованими, ослабленими, і тому — переможеними. Ми не можемо цього допустити. **Контакти з Україною, постійний взаємозв'язок з нею — ось основний фактор** підтримки зі сторони діаспори. При чому цей взаємообов'язок повинен бути у всій своїй багаторенністі і стосуватися найрізноманітніших ділянок життя, як в культурній галузі, так і в науково-

вій, так і в релігійній, так і в виробничій, так і в найбезпосередніших контактах і обмінах між людьми. Треба підтримувати зв'язки, як з офіційними колами (при умові, що ці зв'язки сприяють піднесення української ідеї), так і з колами, які покищо іменуються неофіційними (дисиденти, незареєстровані релігійні угрупування, незалежні профспілки і т.д.).

Потрібні якомога частіші поїздки в Україну, при яких слід не боятися брати участь в мітингах, демонстраціях, спільніх акціях, в яких тепер беруть участь навіть деякі високопоставлені комуністи, напр., із СПУ. Університетські обміни, культурні обміни, спільні конференції, симпозіуми — все це є тим, що цементує єдність між Україною і діяспорою, яка так необхідна в даний час. У цьому пляні хотілося б згадати активну діяльність голови ОДУМ-у п. Миколу Мороза, який показує всім нам конкретний приклад взаємозв'язку з Україною, зокрема, на базі створеного ним культурно-мистецького підприємства, що пропагує українську культуру. Всі ці приклади і сприяють цій необхідній єдності між нами і рідною землею.

Особливо контакти з Україною потрібні тепер нашій молоді, як імунітет проти асиміляції і денационалізації. Ніщо не може повернути молоду людину на шлях свого українства в такій мірі, як усвідомлене перебування на землі своїх предків. А ця усвідомленість повинна виховуватися в таких молодіжних середовищах, як ОДУМ, чи Пласт, чи СУМ. Ми знаємо випадки молодих людей, які їздили останнім часом на Україну, і брали участь в мітингах, демонстраціях за українську мову, за національні символи, за екологію і т.д. Ми можемо сказати, що ця молодь, в тій чи іншій мірі, взяла участь в нинішніх подіях, відчула себе причетною до них.

При цьому, звичайно, не обов'язково брати участь саме в демонстраціях на Україні. Велике, не менш важливе, поле діяльності для нашої молоді є тут, в діаспорі, нерозривно пов'язане із нею. Це підняття престижу України на міжнародній карті світу, інформації про неї у всіх найможливіших варіантах. В університетах, в школах, в молодіжних автодоріях, у всіх доступних засобах інформації. Хто вона така, ця Україна, чого вона хоче, що добивається? Молоді люди можуть багато зробити, інформуючи Захід про це. Треба добиватися, щоб увага до України на міжнародній арені була рівноцінною увазі до Польщі. Тут ми маємо невичерпне поле роботи, яке часто легше виконати молодим українцям, що вирости на Заході, ніж старшим поколінням емігрантів. Але для цього треба доказувати немалих зусиль, позбувшись усім нам присущої індиферентності.

Я пам'ятаю, як минулого року мав нагоду бути на з'їзді Українських Канадських Студенів. Слухав їхні дебати, читав їхні резолюції. Про що там тільки не говорилося, про расову дискримінацію в Південній Африці, про соціальні проблеми, про все на світі, але в тих дебатах і резолюціях я не по-

чув ні одного слова про Україну.Хоча перед цим вони отримали звернення Руденка про потребу спільніх дій, я виступав із доповіддю про становище на Україні; словом, інформації на цю тему було предостатньо, але всі наші намагання залишилися «голосом волаючого в пустині». І це в той час, коли весь світ заговорив про події в СРСР, коли в СРСР, можливо, вирішується доля цього світу. Не знаю, може тепер справа покращала серед українських канадських студентів, однак на той час все виглядало досить похмуро і безнадійно. (З подібними явищами ми повинні боротися, поки не пізно, щоб не дати розквіту національному манкуртізму, якого ми й так мали достатньо за свою історію.)

Я вважаю, що ОДУМ вибрал правильну позицію, керуючись правильними принципами. Пан Микола Мороз показує всім нам яскравий приклад співпраці з Україною уже на протязі довшого часу. Кожен при цьому може використовувати свій метод співпраці, керуючись своїми принципами, але саме в цій співпраці і єднанні між розділеними потугами і полягає наша альтернатива, і цього чекають від нас наші земляки в Україні.

Колись говорилося про можливість того, щоб представники Пласти, ОДУМ-у, СУМ-у з'їхалися на Україну, і десь, скажімо, в Карпатах, створили спільний відпочинковий табір, залучаючи до нього місцеву українську молодь. Це добра ідея для майбутнього, але про неї ще рано говорити тепер, коли розганяють тaborи новоствореного Пласти на Україні. Але на майбутнє це був би дуже добрий приклад єднання нашої молоді. Тим більше, що на Україні тепер створені ланки і Пласти, і СУМ-у.

Університетські обміни відіграють дуже важливу роль у формуванні молодої людини, особливо, в теперішній момент. На жаль, їх дуже мало, і ми повинні добиватися розширення зв'язків між університетами, де існують українські відділи, всіляко залучаючи до них нашу молодь. В цьому пляні варто також добиватися розширення зв'язків між школами і різними культосвітніми організаціями. Як відомо, 1989 рік проголошено роком української мови. Це є прекрасна нагода, щоб відродити статус української мови в діаспорі, особливо серед нашої молоді, щоб повернути їй втрачені позиції, щоб українська мова стала нашою першочерговою функцією в житті. Цього, знову ж таки, можна добитися розширенням контактів і взаємозв'язку з Україною.

Релігійні інституції повинні співпрацювати з релігійними колами на Україні, зокрема в справі легалізації наших Церков. В цій справі могла б чимало зробити Колегія св. Андрія у Вінниці, де я навчаюся, при відповідній ініціативі і підтримці. Хотілося б, щоб зв'язки між нашою Колегією і ОДУМ-ом були тіснішими, і в цьому виявляє зацікавлення ректорат Колегії св. Андрія. Спільними зусиллями ми могли б чимало допомогти нашим братам в Україні в справі легалізації УАПЦ.

Література: на Україні є велика потреба в літе-

ратурі, яка недоступна в тих умовах. Тепер, в значній мірі, полегшилося питання цензури, і є більша нагода для пересилання і перевезення літератури як релігійного, так і художнього й політичного змісту. В першу чергу це стосується пересилання Біблій укр. мовою, на які там є великий голод. Одночасно, в Україні далі заборонено цілий ряд творів видатних емігрантських письменників. Ми повинні тепер порушувати перед офіційними радянськими чинниками питання про публікації на Україні таких письменників, як Іван Багряний (зокрема, романів «Сад Гетсиманський» і «Тигровий»), Улас Самчук (повістей «Марія» і «Кулак»), Василь Барка («Жовтий князь») та ін. Всі ці твори повинні стати доступними народові на Батьківщині. Зокрема, повинна бути реабілітована постати визначного українського письменника і публіциста І. Багряного і твори його повинні публікуватися на Україні хоча б в такій мірі, як тепер публікуються твори Винниченка і Хвильового. Це питання могла б порушувати УРДП, до позицій якої поволі починають прислухатися в деяких офіційних колах на Україні.

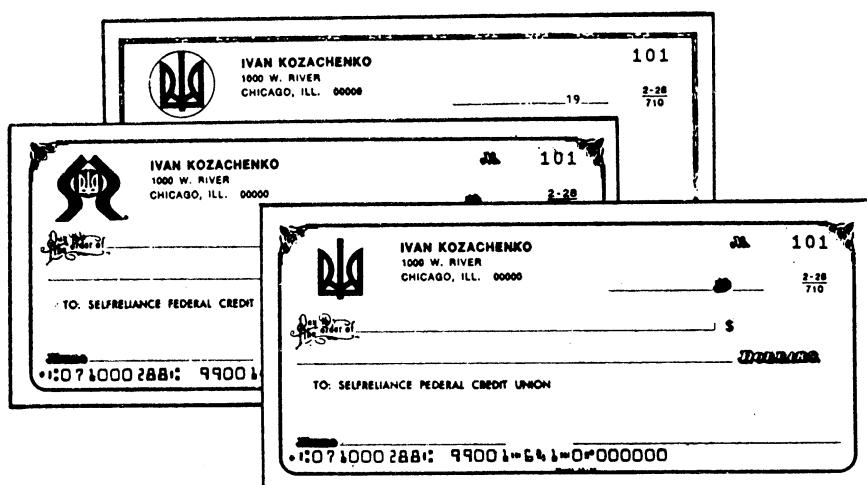
І останній пункт, який я б хотів підкреслити, відносно розпочатої на Україні боротьби за легалізацію УАПЦ. Створений Ініціативний Комітет за відновлення цієї Церкви, створюються перші не-

офіційні парафії УАПЦ. Все це вимагає наших додаткових зусиль, всі українські православні інституції повинні відгукнутися як матеріальною, так і моральною допомогою. Мій батько (о. Василь Романюк) виявив бажання в скорому часі повернутися на Україну, щоб взяти участь у діяльності цього Комітету, в засадах створення якого він стояв ще багато років тому. Українське православне поле було значно більш винищеннем, ніж будь-яке інше церковне поле в СРСР, і тому справа за його відродження вимагає наших потрійних зусиль. В цій справі ми всі можемо чимало зробити, являючись представниками УАПЦ в діяспорі, відносно наведення мостів між нашою Церквою і у відродженному будівництві її на рідній землі. І нехай прикладом у цьому послужить нам співпраця українських католиків, які тепер близькі до легалізації своєї Церкви на Україні.

На закінчення хочу ще раз сердечно подякувати за запрошення на цю Зустріч ОДУМ-у, і за можливість виступити перед вами. У своїй доповіді я висловлював свої особисті погляди, але вважаю їх аналогічними принципами Української Гельсінської Спілки — найбільш патріотичного і найбільш впливового національного угрупування на Україні. Дякую за увагу!

Серпень 1989 р.

“УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ”

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

**УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.**

**КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВІЧАЙНІ ЧЕКИ.**

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

Д-р А. ЛИСИЙ

Петро КОСЕНКО

МИ З РУХОМ

*Ми об'їхали землю навколо,
Пропливли океани й моря,
Та Тебе не зрикались ніколи,
Україно ясна, як зоря!*

I. Багряний

Слова одумівського маршу, який ми співаємо на одумівських таборах, на одумівських збірках, імпрезах, річних зустрічах. Словами вірності Україні ми починаємо і кінчаемо дні на таборах виховників. В цьому ми вбачаємо причину нашого початку і сенс нашого існування. Тепер прийшов час до діла, до виконання того, що обіцяли.

Живемо в надзвичайно цікавих і важливих часах. Раптово з глибокої темряви та кігтів довголітнього ув'язнення виринула перед нами нова Україна. Починаючи з малого і нерішучого відслонення заслони хрущовського періоду, відкривається все більше перед нами сцена правди про жахливі злочини сталінщини, відкопуються могили мільйонів невинних жертв, тріщать нитки насилям зшитої совєтської імперії.

В круговороті подій на Батьківщині виринають нові струї та течії перебудови життя, людина поволі позбувається страху, стає на новий зрист, сміливо заглядає в недавнє трагічне минуле і виносить йому вирок прокляття. Разом з цим українська людина вимагає повернення їй в неї окраденного: рідну мову, культуру, національну гідність, економічну і політичну суверенність у своїй власній державі. Рух по дорозі до кращого майбутнього народу почався і повороту назад бути не може.

Найкращі сили нації об'єдналися в РУХ. Впливи його на життя в містах і селах України поволі збільшуються. Дай Боже! Але разом з цим також і збільшується анти-РУХ. Режим відчуває небезпеку, намагається різними заходами зменшити, здескредитувати впливи та працю РУХ-у на Україні.

Висновки ясні. Треба допомоги від українців з за-кордону. Тобто нас. Але для цього треба тверезого думання, розуму. Не потрібно гарячих голів, чи всезнаючих суперпатріотів-емігрантів з їхньою політикою чи перегонами за впливи там. Мудrosti у наших людей там вистачить без нашої. Але треба допомоги матеріальної, технічної, професійної. Технічну чи професійну можуть дати окремі люди чи бізнесові установи. Але матеріальну може дати кожен з нас. Не треба ложити ані душі, ані тіла. Але треба створити міцний фінансовий фонд для РУХ-у. Отже наш обов'язок є у єдності, ширості і великій жертвенності для України у цей вирішальний час її життя.

Ми в ОДУМ-і не можемо і не маємо ніякого сумніву відносно нашого призначення. Ми ж ніколи не зрикалися України.

Інформатор ОДУМ-у Міннесоти

НА ВІДІЗД ДРУГА

*До серця-серце, і прощай,
В краю чужім не забувай
Хорошу, чисту дружбу нашу
Днів незабутньої весни
Серед страшного ералашу
Ції кривавої війни.
Мов квітка, зірвана бутоном,
Що ще не встигла розцвісти,
Така ця дружба. Й перед сконом
Я буду свято берегти
Про неї пам'ять. Дуже шкода,
Що цей життєвий викрутас
Такий болючий. Бо ж свобода,
На жаль, мій друже, не для нас.
Не ми закони ті писали,
На котрих держиться земля,
Не ми й вітрила напинали
Того страшного корабля,
Що нас несе у світ незнаний
Безправних, кротких і німих,
У світ ворожий, світ захланний
Кривавих смертних бур жаских.
Тя якось буде. Не журися, —
Як Бог не видасть, чорт не з'їсть.
Вперед, мій друже, підтягнися
Всім нашим недругам на злість!*

*I може, десь колись присниться
Тобі мій бідний грішний лик,
Скажи хоча б «для так годиться»:
«Він був сердешний чоловік».*

1942
Україна

Петро КОСЕНКО

ПІСНЯ

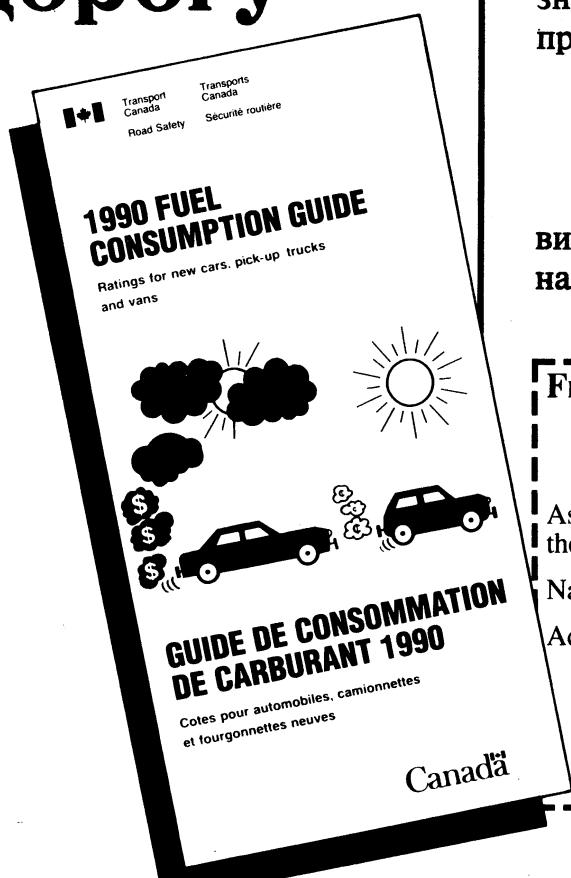
*Трунком волі вітчизни захмелений
Стану першим я в нашім строю
І скривавлений стяг наш прострелений
Піднесу в переможнім бою.*

*I хоч стрій наш уже здесяtkований
І зникає в диму небозівд,
Жовтосиній у крові оновлений
Донесу я до рідних воріт!*

*Вище, вище у славі овіяній
Стяг освячений жертвами Крут!
Уперед же наші стрій недостріляний!
Уперед на останній редут*

1961
Венецуеля

Мале зусилля може запевнити вам довгу дорогу

Transport Canada

Transports Canada

Ви шукаєте за чотириколісним автомобілем з високою видайністю. Ви хочете високої установки дізель, що зуживає якнайменше пального. Отже, якраз з малим зусиллям ви можете набути інформаційний путівник.

«1990 Fuel Consumption Guide» може відповісти на всі ваші запити: ви отримаєте дійсні дані, випрацьовані обширними випробуваннями й обчислюваннями, що їх перевели підприємці на всіх авто-возах' 1990, які можна зустріти на канадських торговельних ринках.

Дякуючи цій інформації, ви маєте вдалий вибір... авто, що зуживає менше пального, помагає заощадити гроші, знижує занечищення і зберігає наші природні багатства.

І цим ви зробите більше дороги!

Путівник можна набути безплатно, виповнивши наступний купон, і надіславши його нам:

Free 1990 Fuel Consumption Guide

Transport Canada
Ottawa, Ont.
K1A 0N5

As soon as possible, send me a copy of
the 1990 Fuel Consumption Guide

Name _____

Address _____

City _____

Province _____ Postal Code _____

Canada

KVITKA UKRAINIAN FESTIVAL '90

Friday, June 29th to Sunday, July 1st, 1990

PRESENTED BY

Ukraina Country Club

LONDON, ONTARIO

Дирекція Одумівської відпочинкової оселі «Україна»

запрошує ВАС на

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ «KVITKA — 90»

що відбудеться на оселі

у дніах від 29-го червня до 1-го липня 1990 року!

У програмі: виступи професійних гумористів, танцюристів, музикантів і солістів співу з усієї північної Америки; Ярмарок; Виставки; Три забави.

Протягом трьох днів під час фестивалю: кухня оселі постачатиме смачні українські страви; буде відкритий басейн; плавання на човнах (PADDLE BOATS); таборування. Три дні розваг відбудуться на оселі «Україна», величиною в 110 акрів, із трьома банкетовими залями, великими спортивними і розваговими майданами, та з просторими площами для паркування автомобілів.

FRIDAY

JUNE 29, 1990

SATURDAY

JUNE 30, 1990

SUNDAY

JULY 1, 1990

UKRAINA COUNTRY CLUB (LONDON)

R.R. 1, DORCHESTER, ONTARIO N0L 1G0
(AT GORE ROAD)

Phone (519) 659-2963

Телефон Торонто — Ошава
(416) 576-9779

Андрій ОЗИМЧАК

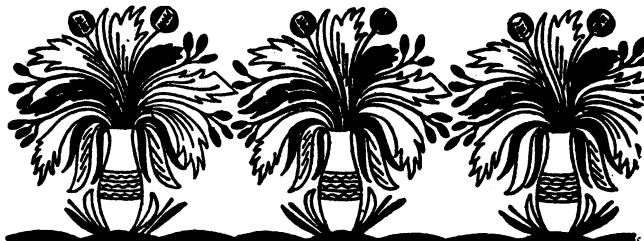
ГРІМ ВЕСНЯНИЙ

Вже дзвенить нова пісня над краєм моїм,
Пісня миру, хвали й перемоги,
Пісня слави Творцю, пісня дружби в Христі,
Пісня віри, надії й любові.

Тож грими, тая пісне, як грім весняний,
Так як грози весняні бушують.
Хай народи землі про наш край чарівний
Хоч тепер, вже нарешті, почуть.

Нас не стерли з землі інквізіції вогні,
Ні тортури грізних перекойок,
Ні шантаж, ані зрада, ні задуми злі,
Ні за тій вселенських обновок.

На чолі в нас стоїть, вічний, Владар землі —
Вічний Розум і вічний Учитель —
Вічний мир. Він веде нас блукавших в пітьмі,
Й Лише Він — наш єдиний Спаситель.

Борис ГРІНЧЕНКО

ТРОЯНДА

Мамусю, голубко! сьогодні
Я вранці ходила в садок —
Такого багато росте там
Рожевих та синіх квіток.
Найкраща троянда. Та тільки
Я руки сколола свої,
Аж кров потекла по їх, — поки
Зірвала з стеблини її.
А краще коли б та троянда
Без гострих шпичок тих була,
Щоб дівчина кожна зірвати,
Не колючи руки, могла...
— Ой, доню! все гарне на світі
Дається не дурно людям:
Щоб шастя придбать, працювати
Всім тяжко доводиться нам.
Без праці й труднацій на світі
Не можна нічого придбать
І навіть, щоб квітку зірвати,
Доводиться шпички зазнати.
Та пальчики хворі забудь ти
І знай, голуб'ятко мое:
Що важче здобутъ, те любіше
Тоді, як здобудеш, стає.

1890

ПРИВІТ БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА МСТИСЛАВА

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ
ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ В США
Міннеаполіс — Сейнт Пол.

Вельмишановні і дорогі брати і сестри,
— любі діти у Христі!

Приємно мені було довідатись з Вашого листа з 17 серпня, що Об'єднання Демократичної Української Молоді США і Канади збирається в днях 1,2 і 3 вересня ц.р. на свою річну Конвенцію — Зустріч і що проходитиме ця зустріч під таким актуальним у ці дні гаслом — «Обличчям до України».

Це дає мені нагоду привітати любих мені ОДУМ-івців та побажати їм святого горіння у їхніх похвалигідних задумах. Бажаю учасникам З'їзду дальших творчих зусиль у стремлінні якнайсередніше послужити Богові й поневоленій Україні. Щасти Вам у цьому і благослови Вас на це діло, Боже!

З любов'ю у Христі,
†Мстислав
Митрополит

ДО УВАГИ ПРИХИЛЬНИКАМ ОДУМ-У В ЕВРОПІ

Ц.К. ОДУМ-У повідомляє, що вже є в процесі реалізації відновлення ОДУМ-У і створення ТОП-У на теренах Західної Європи. Закликаємо зацікавлену молодь та їхніх батьків у Зах. Німеччині, Бельгії, Франції, Англії та в інших країнах, за дальшими інформаціями звертатися листовно до:

Nadia Derewjanka
Pruimelaarstaat 7
B. 3530 Houthalen
Belgie

Надімося, що незадовго відбудеться ініціативний з'їзд і Європейський ОДУМ стане дійсністю.

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки

Маємо великий вибір дарунків на різні окazії.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

Д-р Юрій КРИВОЛАП

СЛІДАМИ ВЕЛИКОГО МИТРОПОЛИТА

(Слово на Бенкеті присвяченого 125-ї річниці з дня народження св. п. митр. Василя ЛИПКІВСЬКОГО під час З'їзду Об'єднання Українських Православних Сестрицтв УПЦ в США 21-го жовтня 1989 р. Дім Культури, Осередок св. Апостола Андрія Первозванного, Бавнід Брук, Н.Дж.)

З України надходять і надходять повідомлення про відродження Української Автокефальної Православної Церкви.

А здавалось, дорогі мої друзі, що така Церква може існувати тільки на Заході, у країнах Вільною Світу. Здавалось, що будь яке відродження УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ, ні від кого незалежної, народної, на рідних землях нашого народу НЕ ДО ПОДУМАННЯ НАВІТЬ. І от сталося те чого ми з вами, в більшості, БЕЗ НАДІЇ СПОДІВАЛИСЬ.

На руїнах і на могилах наших предків почалось нове життя.

Не знаю, якого, але мене це дуже хвилює. Хвилює мене всього незвичайна радість. Адже стається те чим жили наші батьки, з яких багатьох вже відійшло з цього світу. Але відходили вони з подиву-гідною вірою в несмертність, у вічну живучість нашого народу, у його здібність з покоління народжувати дітей, які готові будуть боротися за його краще майбутнє і, зокрема, за його Св. УПЦеркву.

І пригадався водночас мені і наш чи не найбільший церковний революціонер цього століття, який

перебуваючи серед страшних безбожницьких сил підняв святе знамено нашої Церкви і повів народ за собою до його чергового національного і церковного відродження. На його думках, на думках повік незабутнього нашого Великого Митрополита отця Василя Липківського, дозвольте побудувати мені оцей свій сьогоднішній виступ перед Вами присвячений 125-ї річниці з дня його народження.

Ніхто в світі, казав Отець-Митрополит, не може похвалитися такою кількістю могил, як наша Матір Україна. Вона, «...як намистом, обгорнена могилами найкращих синів своїх, що ЗА ВОЛЮ, ВІРУ Й ЖИТТЯ Її, СВОЄ ЖИТТЯ ПОКЛАЛИ...».

Чому ж на долю нашого народу припало стільки нещастя?

Частково, тому, що землі його з найбагатших у світі. Частково через те, що на цих землях «...як на якомусь роздоріжжі... постійно топталися різні завойовники і з сходу і з заходу і з півночі, топтали український народ і його працю ... І як часто в народних співах наша Матір Україна виводиться, як та бідна вдова, що посіяла горох при дорозі, хто йде то скубне, як та чайка, що вивела діток при битій дорозі — кожен їх топче ... І турки і татари торгували нашим народом, як робочим скотом, брали його в неволю; нарешті поляки підбили нас зовсім під свою владу, віддали наші лани та садки і ліси своїмпанам, а народ наш повинен був на них робити та ще й ополячуватись...».

«...І народ наш, знесилений, зневажений чужими поневолювачами, простяг руку братерства до найбільш близького йому, і по крові і по вірі, народу ... А що він зустрів з боку царства московського? Звідти наш народ бачив замість братерства лише погорду, ворожнечу та зневажання. На наш народ стали дивитись з Москви, як на щось низьке, нечисте, на нашу мову, як на мушки і що на ній ні вчитись, ні молитись. Мав наш народ вільну рідну Церкву, але московське царство перш за все на нашу Церкву накинулось і намагалось дощенту її зруйнувати, ...» щоб над нами панувати.

Навіть наших святих ворог не пошанував. Все нинішнє. До нашої душі почав добиратись. Та щоб це здійснити, з волі царя московського, московський синод і патріярх вдалися до підбиття української Церкви під владу московську в 1686 році.

Скільки обману та насильства було тут вжито. Все це було зроблено «без відому й згоди української церкви, за гроші і подарунки купили в царгородського патріярха в свою підлеглість українську церкву...»

Нове підприємство
— ПОДОРОЖНЕ БЮРО
Лідія Савер

151 Carlingview Dr., Unit 1, Rexdale, Ontario M9W 5S4
(416) 674-7777

А чи була тоді Українська церква залежна від царгородського патріарха? Ні, бо фактично, це «був лише матірний зв'язок, бо наш народ з Царгороду одержав Христове благовістя, і церквою українською царгородський патріарх завідував за її згодою. А коли він відважився продати нашу церкву Москві, то цим яскраво показав, що і в його керівництві не все було по правді, і історія виправила загальну церковну помилку, коли віднявши від царгородського патріарха нашу церкву, хоч і тримала її майже 300 літ ще в гіршому московському ярмі, в наші дні виправдала себе, повернувши нашій церкві автокефалію, себто ту волю, до якої закликав кожну церкву Христос!»

Отак розмірковуючи над долею свого народу Митрополит, якому довелось стати великомучеником за віру й Українську Церкву Христову, разом з своїми однодумцями, при підтримці і з волі українського народу, заходився відновлювати «свою рідну вільну українську церкву...» Відновлювалась та будівля, яку вороги наші нераз зносили. Але, за словами Великого Митрополита, «грунт, ... підвалина нашого рідного життя, нашої віри, яку закладено було ще за часів князя Володимира хрещенням нашого народу, остається твердим, непохитним, і поки цей ґрунт твердий, непохитний, ми віримо, що наш народ таки збуде на ньому такий будинок свого рідного, вільного життя, що хочби і «дощ пішов і розлилися ріки і повіяли вітри і налягли на той будинок, він уже не впаде» (Мат. 7,25)».

Чергове відродження Української Христової Церкви почалось в умовах тотального наступу на все, що не торкалось своїм корінням марксизму-ленінізму, в умовах повного заперечення Бога, в умовах повного антинародництва. І треба сказати, що це відродження було явищем такої несподіваної сили, що треба було десятиліття, щоб безбожницька влада опам'яталася і з властивою їй здичавілістю накинутися на відроджену Церкву. Від її ієархії і священнослужителів залишились одиниці. Жахом охопило її вірних.

І зрозумів ворог, що цього ж не досить. Бо в душах і серцях людей заховались їхні Христові Правди, їхній Бог.

Як часто ми запитуємо самі самих: звідки таке лихо і за які гріхи? Звідки беруться такі виродки, як Щербицькі, Постишеві, Родзянки, Кочубеї та ім подібні?

Звідки така звіряча ненависть до свого, що породило і вигодувало?

Що змушує керівника таких багатих земель, такого народу, залишати той народ без мови, без будь-яких людських прав, без культури, історії, традиції?

Що змушує, колись гордий і великий народ, якого світ мав би шанувати хоч би й за те, що він свого часу підставив свої не досить міцні груди під удари, на той час, найстрашнішої сили, яка наступала на Захід зі Сходу? Щоб сталося з Європою, якби на шляху орд не було України?

Утративши свою бойову силу, ми сусідами на-

шими були перетворені в рабів. Не знати як воно було, якби свої не допомагали ворогам. Тільки гляньмо до чого довів Україну останній її бонза, Володимир Щербицький. Він, доскочивши влади, кажучи мовою колишнього політв'язня Чорновола, з яничарською запопадливістю почав нищити все українське на Україні. Він засудив навіть свого попередника Петра Шелеста, як націоналіста, за його нерішучі спроби стримати процес русифікації України до повного підкорення її диктаторів Москви!

Новітній князь Щербицький, як стверджує дійсність на Україні, демонстративно перейшов на російську мову спілкування з українським народом і повністю перевів на неї партійно-державний та адміністративний апарат по всій Україні, навіть у Галичині.

Саме цей, московський по своїй вдачі, бонза завдав найстрашнішого спустошення всьому українському, а особливо українському шкільництву, вищій школі, науці, культурі, цілому духовному потенціалові нашої великої нації, про що говорять тепер і на сторінках преси і з трибун.

Скільки людських доль покалічено Щербицькими та їхніми підручниками чи спільніками?

Скільки сотень українських патріотів перепущено через тюрми, табори, заслання? Скільки активістів українського Відродження і Культури зацьковано, зламано, змушене злизувати догматичне шмаровидло із фельдфебельських чобіт, якими топталися по живому тілі України.

На совісті Щербицьких замордовані чи покалічені в тюрмах, таємно вбиті, доведені до самогубства, передчасно в могилу таланти, якими засвітилася б, яккаже Чорновіл, і найбагатша культура світу, — Василь Стус, Іван Світличний, Володимир Івасюк, Володимир Іванишин, Григорій Тютюнік, Іван Миколайчук, Микола Лукаш...

А це ж крапля у відрі...

А що зроблено зі святыми київськими горами — осквернено бездарними монументами.

На зацвілі калюжі перетворено Дніпро.

Їдучим смогом оповиті міста України.

А скільки обезлюднених сіл?

Отруєні і обезпліднені найродючіші в світі чорноземи.

А що робити Україні з розставленими атомними бомбами уповільненої дії на Поліссі і Поділлі, на Запоріжжі і в Таврії?

Хлібниця Європи, як колись звали Україну, не має нічого в своїх крамницях, полиці порожні, або кілометрові черги за найнеобхіднішим.

Панує культура провінціалізму і войовничого безкультур'я.

Народ перетворено, Щербицьким і його слугами, в людський натовп, що забув якого він роду і народу...

Наочні плоди злочинного господарювання в Україні свідчать про те, що таких як Володимир Щербицький, за їх злочинне господарювання в Україні, в дійсно правовій державі, самого тільки Чорнобиля і масових гулянь та демонстрацій під насиченим радіацією київським небом першого

"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort:

R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

травня 1986 року було б досить, щоб посадити організаторів цього пропагандистського людиновбивства, на лаву підсудних і послати на десяток років в один із тих концтаборів, куди відправляли Щербицькі, у благодатні для них брежневські часи, як підкresлює Чорновіл, цвіт української нації.

І от цього найвищого злочинця проти свого народу і своєї Землі-України, Володимира Щербицького, нарешті, відсунено на бік, але безкарно. На його місце прийшов новий керівник Володимир Івашків. Яким він буде — незабаром покаже саме життя.

І ось, коли й дихати народові стає все важче і важче, в найважчі час його історії, він почув голос Спасителя. І народ почав відроджувати свою Христову Церкву. І має надію народ, що в цій Церкві він знайде своє спасіння. Бож незаперечним фактом залишається на всі часи, що Церква є наймогутнішим засобом для спасіння кожного народу. Саме через це Церкву порівнюють з ковчегом Ноя. Як в ковчезі Ной з родиною і з усім господарством спасся від потопу, так кожен народ в своїй Рідній Церкві спасає своє життя від загибелі...

Для нашого народу своя Церква має не тільки велике релігійне значення, а також велике народне значення. Народ наш розкиданий по всіх краях сві-

ту, часто він малими краплями влитий між іншими народами... Спасти його в цьому потопі може тільки рідна, ні від кого незалежна, народна, Церква, тільки рідне Христове братерство...

Так, те чого ми з тривогою вже роками без надії сподівались, здійснилися! Серед найбільшої тиранії світу, з волі Христової, відроджується Церква українського народу.

Для мене це чудо. І я сприймаю цю Церкву, як свою. Мимоволі питаєш себе — що ж нам треба робити, чим можна допомогти Церкві свого народу? Молитвою? Так! Грішми? Так! Тож нехай ні один з нас тепер не стає в тінь, не втікає від відповідальності. Нехай ніхто не перебігає до тих, що кричать «розпни». А так як Великий Митрополит отець Василь з своїми собратами, більше як сімдесят років тому назад, з відкритою душою станмо перед своїм народом, перед його Церквою і спільними зусиллями забезпечім ЙЙ СВІТЛЕ ВОСКРЕСІННЯ!

**ЧИ ВАШІ ДІТИ та діти Ваших друзів
є членами ОДУМ-у?**

ПЕРЕДАЧА ОДУМ-у ЧІКАГО ПРИСВЯЧЕНА МОВІ

Десятого грудня 1989 року радіопередача ОДУМ-у Чікаго, яку провела Олександра Косогор, була присвячена українській мові. Її текст такий: «Цього року минає двісті двадцять років з дня народження Івана Котляревського, який написав «Енеїду» живою українською мовою, з повною свідомістю, що в ній повинен іти розвиток українського письменства. Він подав широкий малюнок українського народного життя з різним його позитивними й негативними сторінками. Іван Котляревський в своїм творі показав народні обряди, звичаї і вірування. Поруч з живою мовою він Котляревський у свій твір, ідеї глибокої гуманності та демократизму.

Жива українська мова натрапила на великі перешкоди. 1989-ий рік добігає до кінця. Він був проголошений в Україні, і в діяспорі — роком української мови. Уся українська преса, за межами України, закликала вивчати українську мову, говорити нею та посилати дітей та молодь до шкіл українознавства.

В щоденнику «Свобода» в рубриці «Про це і те» минулого місяця було поміщено статтю О-ка під назвою «Про мовну байдужість». В статті пишеться: «Чи взяли собі до серця цей клич молоді батьки, діти яких саме розвиваються та вивчають мову, або вже її вдосконалюють у школах українознавства? Щось нам здається, що не багато змінилося в цьому напрямкові, хоча всіх закликів було безліч. Ті, яким найбільше потрібно говорити по-українському, української преси не читають і тому напевно такого заклику й не знають. А навіть, коли дійшло до свідомості молодшого покоління, що в цьому році і ми тут, і там, наші брати в Україні, боряться за привернення української мови, вбільшості воно дуже байдуже до цієї справи ставиться, як і взагалі байдуже до багатьох справ, української спільноти. Не раз запитуємо себе, яка причина цієї байдужості? Чи в переобтяженні щоденними обов'язками життя, чи в погоні за успіхами в професії, чи в розкиненні серед чужого моря? А може в розчаруванні методами, якими діє організована українська спільнота в діяспорі? Панівним елементом є якась дивна апатія до українських проблем, а вже особливо до плекання української мови!

Коли хтось не вірить, що ми витісняємо українську мову з нашого життя, хай зайде до школи українознавства, до будинків молоді, до церков, до приватних домів, де відбуваються товариські зустрічі чи де проходить родинне життя. Постійно, ви почуете англійську мову, і то часто з уст тих, що знають українську мову, але для вигоди і з байдужості її не вживають. Як сумно і досадно, коли бачимо це в Році Української Мови, та ще і в році коли в Україні іде боротьба за узаконення української мови, як мови державної. Можливо, що нам,

— тут що живуть в повній свободі, бракує політичного тиску, який викликав в Україні таку сильну тепер реакцію. Можливо, що коли б нас тут переслідували за вживання української мови — ми б мали до неї більше пошани і любові.»

У який спосіб промовити до сердець і почувань молодих батьків, щоб вони вживали українську мову у розмовах не лише «на показ», на «свято», але постійно, і щоб завжди збагачували її новими словами? Здається, тут найкращим ліком повинні бути не кличі і загальні звернення, а таки безпосередня зустріч з Україною. В справі збільшення уваги та поширенні української мови багато більше *мусіли б зробити* наші церкви та фінансові установи тут в діяспорі!» Частину передачі про мову та працю й імпрези ОДУМ-у розділила пісня «Не шкодую за літами», слова Олександра Підсухи, а музика Григорія Китастого. Пісню виконав Михайло Мінський у супроводі капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка з Детройту.

ПОДЯКА

Цією дорогою, Центральний Комітет ОДУМ-у складає щиру подяку всім ОДУМ-івцям і ТОП-івцям з Міннеаполісу-Ст. Полу за влаштування однієї з найкращих і історичних Зустрічей, яка відбулася у чудовому Твін Сіті від 1-го до 3-го вересня ц.р.

Ваша щедрість і дружня теплота була відчута в кожному моменті на всіх імпрезах. Особлива подяка належить Наталії Лисій-Ріланд — голові екзекутивного комітету до влаштування Зустрічі, яка відмінно виконала свої обов'язки, показавши свою терпеливість і організованість. Також належить велика подяка Ліді Полець, за підготування і проведення чудового концерту на Зустрічі, присвячений 175-літтю з дня народження Т.Г. Шевченка.

Дякуємо членам ОДУМ-у і гостям з поза Міннесоти, яких допомога спричинила взірцеве влаштування цього знаменитого ОДУМ-івського свята — Блаженнішому Митрополитові Мстиславові, за його благословення і теплий батківсько-духовний письмовий привіт: Тарасові Романюкові, головному доповідачеві на бенкеті, за його глибоко змістовні слова і поради: д-р Михайлів Воскобійникові, голові УНРади, за його письмовий привіт та всім знаній Олександрі Косогор за дотепне, веселе ведення програми концерту.

Також належить подяка всім членам ОДУМ-у і ТОП-у, від наймолодших до найстарших, які з'їхалися з усіх кутків США, Канади і навіть з Європи на цю величаву подію. Вашою присутністю, Ви не тільки показали, що вмієте гарно забавлятися, але також показали, що ОДУМ надалі існує і виконує свою заповітну мету: виховувати свідому українську молодь на добро своїм країнам поселення і особливо на допомогу і прославу своїй батьківщині — Україні.

ТРИЧІ ВСІМ ВАМ СЛАВА!

Ц.К. ОДУМ-у

Ол. СЕРГІЄНКО

«НЕ ЖУРИСЬ» В ЧІКАГО

На закінченні концерту ансамблю «Не журись» зі Львова в Чікаго. Зліва: Олексій Коновал який дякував від громади Чікаго виконавцям. Виконавці: Андрій Панчишин, Остап Федоришин, Віктор Морозов, Василь Жданкін та Юрій Саєнко.

Третього грудня 1989 р., виступив з чудовим концертом пісні, музики та гумору ансамбль «Не журись» із Львова. Авдиторія публічної школи Роберто Клементе, яка має 750 місць була замала. Мусіли доставляти ще 50 крісел. Ансамбль «Не журись» запрошено з виступами по містах в українських громадах Америки й Канади українсько-канадською фірмою «Кобза» яку очолює Микола Мороз — молодий підприємець з Торонта. Він 1988 року був обраний на голову Центрального Комітету ОДУМ-у. Старанням «Кобзи» по Україні кілька місяців подорожувала група бандуристів із США з концертами.

Львівський естрадний театр-студія «Не журись» якого художнім керівником є Віктор Морозов, складається з шести осіб — п'ятьох виконавців та шостого оператора звуковою системою. Всі виконавці пісень мають сильні чудові голоси. Пісні виконувалися в супроводі гітари та бандури. Виконані пісні публіка сприйняла з великим захопленням, вбільшості вони є написані самими виконавцями, як також вони створили й музику. Віктор Морозов (закінчення до його прізвища, кажуть додав «старший брат» за «добрих часів»), Василь Жданкін та Андрій Панчишин — українські Джан Денвери, є лавреатами першого фестивалю «Червона рута» в Чернівцях. Вони виконали ряд пісень: «Український лев», «Львівське пиво», «Стрілецькі могили», «Зруйновання Січі», «Почаївська Божа Маті», «Гей там на горі Січ іде», «Коляда», «Слиманчик», «Брехунець», «Оголошення», «Яничари», «Символіка» та ін. З щирим українським гумором,

галицьким діялектом, ряд гуморесок розказав Остап Федоришин, який також представляв виконавців. Юрій Саєнко виконав на фортепіано джазові імпровізації на гуцульські теми.

Організатором концерту був ОДУМ Чікаго, голова якого Андрій Скиба привітав гостей з України та чікагську громаду. Кінцеве слово подяки від української громади за чудовий концерт висловив Олексій Коновал — громадський діяч, який згадав про події в Україні, про Народний Рух України, який об'єднав всі творчі сили, щоб покращити її долю. Він додав, що ми тут в діяспорі повинні мати до Руху зрозуміння, терпеливість, бо вони там в Україні краще знають від нас умови праці та їх можливості. Від нас вони потребують не критики, а моральної та матеріальної допомоги. В Чікаго є в процесі творення загально-громадське товариство сприяння РУХ-ові, яке видало львівський жетон РУХ-у. О. Коновал закликав придбати той жетон та скласти свою пожертву в «Самопомочі» на потреби РУХ-у. Від громади одумівки Катя Луппо та Олександра Косогор піднесли букет квітів кожному виконавцеві. Концерт закінчено співом гімну «Ще не вмерла Україна». Після концерту відбулося прийняття в домі ОДУМ-у де гості зі Львова ще виконали присутнім кілька пісень. Чистий прихід з концерту передано «Кобзі», а вступ на прийняття в ОДУМ-і, до якого додано пожертву від ОДУМ-у та Товариства Одумівських Приятелів, вручено виконавцям, для потреб під час їх перебування в Чікаго.

Д-р А. ЛИСІЙ

ВЕЛИКА НАГОДА

Шаленим темпом відбуваються події на Україні. Відверто, легальним шляхом ведеться боротьба за українську мову, за доведення її до державного статусу, творяться товариства для збереження спадщини українського народу, відбуваються зміни у виборчих законах, твориться Народний Рух України в якім гуртується тисячі і тисячі найкращих синів і дочок України, які вимагають права для народу вирішувати свою власну долю, своє власне майбутнє. Народ позбувається страху, починає говорити сміливо, показує на злочинців миру, на жахливі часи сталінської дійсності.

Разом з цим замайоріли на Україні жовто-блакитні прапори української державності і народ поволі, але з зростаючою настирливістю, вимагає політичну і економічну незалежність, хоче навіки позбутися лабетів політичної і господарської залежності від Москви.

І радісно, і страшно...

Нарешті також відкрилися двері з тюрми народів. Все більше людей, наших земляків, приїжджає до нас. Деякі на відвідини в гості, деякі назавжди. Вони не можуть надивуватися досягненнями української спільноти, нашим збереженням української мови, нашими громадськими, релігійними, суспільними здобутками. Поза нашими матеріяльними досягненнями бачать наші активні, згуртовані громади, національне і культурне життя, публіцистику, церкви, школи, фінансові та наукові установи. Вони хочуть знати більше про нас, про наше життя у всіх його деталях і подробицях. Це ж люди, які тільки вийшли з тюрми і раптово відчuli солодкий подих волі.

І ось тут якраз приходить велика нагода для нашої молоді. В ОДУМ-і ми від початку плекали нашу головну мету: з'язок з народом, з нашоюдалекою батьківщиною, вивчення і знання його шляху, його сучасного життя, його поневірянь, його бажань. Якраз тепер є час показати наслідки нашої довголітньої праці. Як же ми можемо це зробити?

Найперше наша молодь повинна якнайбільше зустрічатися з людьми з України. Вона повинна говорити з ними, цікавитися їхнім життям та життям народу, розповідати про себе та життя наше тут. Молодь, хоч часом може і з слабістю, але повинна розмовляти з нашими земляками по українському. Не треба боятися, соромитися чи втікати. Навіть слабі знання української мови є великим дивом для наших гостей, які часто самі мають труднощі, як наслідок довголітньої русифікації нашого народу. Бачучи, як наша молодь, яка народилася тут, бере і шанує мову та знання про Україну, наші гости повертаються додому з духовним піднесенням та розповідями для своїх близьких, друзів, поширюючи такі відомості серед народу і цим давати-

КОНКУРС З НАГОДИ 40-ЛІТТЯ ОДУМ-У

В 1990 р. ОДУМ святкуватиме 40 років свого існування. З цієї нагоди, Центральний Комітет ОДУМ-у проголошує конкурс для свого членства.

ДО КОНКУРСУ ВХОДИТИМУТЬ

1. ЮВІЛЕЙНА ЕМБЛЕМА

- ця категорія відкрита всім членам ОДУМ-у.
- емблема вживається на жетонах, нашивках, відзнаках, ковертах і т.д.
- всі проекти мають бути виготовлені не більше як у двох кольорах.

2. ЮНАЦЬКА ЮВІЛЕЙНА ЕМБЛЕМА

- ця категорія відкрита всім молодшим членам ОДУМ-у від 7 до 17-річного віку.
- емблема вживатиметься в таборах, на жетонах і сорочинках.
- всі проекти емблем також мають бути виготовлені не більше як у двох кольорах.

3. ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

- ця категорія для виховників і старших виховників ОДУМ-у від 17 до 35-річного віку.
- прийматимемо есеї не довше двох тисяч слів.
- Теми — «ОДУМ колись, тепер і в майбутньому» або «Чи справдилось передбачення Багряного про кадри в Україні?»

Просимо, щоб всі проекти і есеї були надіслані до Ц.К. ОДУМ-у не пізніше 28-го лютого 1990 року на адресу:

ODUM 40th JUBILEE CONTEST
c/o 19411 W. WARREN
DETROIT, MI 48228
U.S.A.

Види нагород будуть оголошені пізніше в Молодії Україні і на ОДУМ-івській сторінці Українських вістей.

УПИСУЙТЕ своїх дітей до роїв Юного ОДУМ-у!

муть йому ще більший поштовх до пробудження, до боротьби за свої власні права на своїй батьківській землі. Чи ж не варто і нам включитися в народній рух?

Інформатор ОДУМ-у Міннесоти

Ольга АНДРІЙВ

ВЕСНЯНКИ-ГАЇВКИ У ЛЬВОВІ

По горах, по долинах, у вінку з біlosніжних квітів, іде весна. Прекрасна, юна, молода. Вона несе людям світло, радість щастя.

Жадана пора року завітала несподівано й до Львова. А в місті ще де-не-де чайлася зима. Та вулицями сивоголового міста вже ходила кароока весна. Увійшла вона в столичне місто Західної України з вечірньою зіркою-красунею і завітала найперше до Шевченківського гаю. І принесла з собою весняні ранки.

Дерева, кущі, навіть рештки сухої трави між ними заіскрилися росою в синяві весняного ранку — взялося блиском, чекаючи золотого проміння. Причайлися. А сонце десь забарилось. Може спить? А може зачепилось за гострий шпиль Львівської ратуші?

Ні, ось воно! Викотилося на золотій колісниці й бризнуло золотим сяйвом, вітаючи весну. І все живе ніжиться в тих перших проміннях весняного сонця. І здається, що десь там за будинками от-от почне розливатися розтоплена вогняна лява... А проміння, подолавши всі перешкоди, ринулось униз, зайнялося райдугою хвиль і загralо перлинами веселих чарівних барв.

Весна метушиться, хоче всюди встигнути й разбудити із зимового сну все живе. Найбільше у неї того весняного клопоту в Шевченківському гаю, бож треба їй приготувати Шевченківський гай до народних гулянь — веснянок-гаївок. Адже всі львів'яни чекають того свята весни, а особливо молодь. Вона з такою урочистістю готується до них. І діти теж. Бо є добра нагода кожному показати свої здібності та похизуватися гарним одягом з бабусиної скрині. Так, так, саме з бабусиної скрині, а не крамничним, бо воно найдорожче, рідне...

Шевченківський гай. Це музей української архітектури та побуту. Це минуле нашого народу. Тут ви побачите наше старе село. У будь-яку пору року цей куток прекрасний. Він відділений від місь-

кого гамору, людських турбот і метушні. Та особливу красу відчуваєш і бачиш саме весною, коли в повітрі пане свіжою першою зеленню.

У Шевченківському гаю величезна колекція старовинних будівель і предметів домашнього вжитку. Вони унаочнюють і зберігають традиційні наші цінності. Їх перевозять із сіл. Ви побачите у кожній хатині колишній її інтер'єр: довгі лави, на стінах ткані килими, різьблені мисники, розмальовані печі, образи з вишитими рушниками, дерев'яні кухлі, коновки. Під самою хатою ростуть білі, червоні, рожеві мальви, а вишневий садок у всій своїй красі і в час цвітіння, і коли хрущі над вишнями гудуть, і як дозривають вишні. У гаю все справжнє: скирти сіна, кози на узлісся, криниця з прозорою і чистою водою. Навколо вас усе по весняному свіже, хоч і в кожну пору року має свій чар Шевченківський гай, як і наша Україна. Та найкрасивіший він таки весною, коли, здається, і роси, і птахи, і люди з зорею вітають молодь в національних строях, яка співає і танцює біля ставу. В такі надвечір'я Шевченківський гай і на річці, і в лісі, і на галівині — усюди рясні різnobарвними стрічками, скрізь чується гамір, сміх.

Он дві золотокудрі мавки ласково запрошуєть усіх поласувати українського борщу, вареників, полтавських галушок, кулему та львівських налисників. А трішки далі дівчата печуть деруни. І крутишся, спішиш, хочеш всюди встягнути і все побачити.

Пахощі кулінарії розносяться по цілому гаю, і людей все більше й більше йде на смачний обід.

Буває, що зима так легко не здається — жбурає сніgom і в березні, проте весна вже владарює — тне вечерами музика, лунає сміх, чути скрізь бадьюний гомін молоді.

Весна перемагає. Буйно розростаються трави, густішають весняним листом кущі, темнішає листя на деревах. І могутня гущавина стіною обступила галівину, на якій дід Панас розповідає казки про лисичку-сестричку, про вовка-сромуху, про зайця-бідолаху. Малята слухають із захопленням, забувши про все на світі.

В глибині лісу видніються чорні крислаті стовбури велетнів-дубів. А під ними по стежках-доріжках ходять чорновусі козаки. Це «Варта Лева», яка тримає порядок в гаю.

Ідеш барвистою сільською вулицею. Коло хат, що стоять у садку, цвітуть квіти, а за хатами — велика галівина, на якій росте полин, чебрець, м'ята.

Там ярмарок. Народні умільці не марнують свого часу. Карпатська природа навчила їх творити — підказала їм багато мотивів і тем — неповторні твори народного мистецтва. А воно, народне мистецтво Західної України, має свою кра-

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

су, бо все має свою красу. У гаю зустрічаються майстри мистецьких виробів із своїми споживачами — глядачами і покупцями. І сходяться люди до гаю, блимають фотоапарати цокають, стрекочуть кінокамери. Усюди лунає музика, спів. Туристи в захопленні спостерігають сцени з життя села. І Шевченківський гай ніби молоді. Знову на ньому, як і колись, тяжко зітхалось ковальські міхи, палахкотить жаром гончарська піч, вирує гомінкий людський натовп.

А далі, за млином, чути байдору музику. Це молоді гуцули і гуцулки витанцюють. Сміх і музика не стихають до пізнього вечора.

Безперервним потоком ідуть гості і туристи до старовинної церкви, яку привезли з гірського села.

Надходить вечір. Сонце поступово сідає в рожевий туман. Гамір стихає, люди розходяться. Обрій починає огортати все чорніша й чорніша темрява, і небо стає схожим на густо розведену у воді синьку. Повіває зимний вітерець, бо це тільки перші подихи весни. Свято пройшло чудово. Весну зустріли як справжню наречену. З хлібом і сіллю. З піснями, танцями, веселими пригодами.

Вечоріє. Замерехтила вечірня зоря. Тиха весняна ніч спадає на Львів і на Шевченківський гай. Це тільки початок весни в Шевченківському гаю.

За цей напис авторка Ольга Андріїв (15 р.) учениця укр. школи в Ессендоні (Вік., Австралія), дісталася 2-гу нагороду в 60 доларів на 12-му конкурсі молодечої творчості, який проголосив Літературно-мист. клуб ім. В. Симоненка в Мельбурні.

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ КАНАДСЬКИХ СТУДІЙ

оголошує

ПРОПАМ'ЯТНУ СТИПЕНДІЮ ім. МИХАЙЛА Г. ГИКАВОГО

якою буде нагороджуватись щороку студента/ку за найкращий есей писаний **українською мовою** на тему з ділянки українських канадських студій.

- Вартість стипендії: приблизно \$500.00
- Есей (надрукований) мусить мати 2,000-2,500 слів
- У часі подання студенти мусять бути зареєстровані повночасно у канадському університеті або колегії
- Найкращий есей буде поданий до **Українського Голосу** для можливої публікації
- Реченець подання есейів: 1 травня 1990 р.

Усі есейі, разом з листом у якому студент/ка вияснює свій науковий статус (факультет, рік, університет), проситься висилати на нижче подану адресу.

The Director
The Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
The University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba R3T 2N2

З ДУМОК ОЛЕКСАНДРА СОЛЖЕНИЦІНА

(Витяг із збірника «Переводы»)

...Ми вже давно не говоримо — «українські націоналісти», ми говоримо тільки «бандерівці», і це слово стало в нас настільки лайливим, що ніхто і не думає розібратися в суті. (Ще скажемо — «бандити» за тим же нами засвоєним правилом, що всі в світі, хто убиває за нас — «партизани», в всі, хто убиває нас — «бандити», починаючи з тамбовських селян 1921 року)...

...Чому нас так дратує український націоналізм, бажання наших братів говорити і дітей виховувати та їх вивіски писати своєю мовою? Якщо ми вже не злилися до кінця, якщо ми в чомусь різні (досить того, що це відчувають вони, менші) — дуже гірко! А коли це вже так, коли вже втрачено час і більше всього втрачено в 30-і й 40-і роки, загострене більше всього не при цареві, а після царя! Чому нас так дратує їхнє бажання відділитися? Нам шкода одеських пляжів? Черкаських фруктів?

Мені боляче писати про це: українське і російське поєднано в мені і в крові, і в серці, і в помислах. Але великий досвід дружнього спілкування з українцями в таборах відкрив мені, як у них наболіло. Нашому поколінню не уникати заплатити за помилки старших.

Тупнути ногою і крикнути «моє!» — найпростіший шлях. Незмірно трудніше вимовити: «Хто хоче жити — живіть!» Не можна в кінці ХХ ст. жити в тому уявленому світі, в якому зламав голову наш останній недалекий імператор.

Як не дивно, але не збулося передбачення Передового Вчення, що націоналізм в'яне. У вік атому і кібернетики він чомусь роззвів. І наближається час, подобається це нам, чи ні, — платити по всіх векселях про самовизначення, про самостійність — самим платити, а не чекати, що будуть палити нас на vogнищах, топити в ріках і обезголовлювати. Велич нашої нації ми мусимо показати не величезністю території, не числом підопічних народів, а величчю вчинків. І глибиною оранки того, що нам залишилось за відрахуванням земель, які не захочуть із нами жити.

О. Солженіцин

N. - J SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

«65-ЛІТТЯ І 80-ЛІТТЯ» АННИ І ПИЛИПА МАКЕЙ

В суботу 28-го жовтня 1989 р. з нагоди уродин Анни (65 років) і Пилипа (80 років) Макей, родина, куми і гости з'їхалися у Мілтон, Онтаріо, на фарму дочки Любі і зятя Михайла Пришляків. Погода була сонячна і тепла. На фармі була дуже привітна атмосфера.

Організували цей день доњки Оля Янжула, Любі Пришляк і кум Яків Колос.

Господар церемонії зять Леонід Янжула відкрив це свято спільною молитвою. Опісля він розказав про значення цього дня. Господар попросив випити тост за здоров'я Анни і Пилипа. Всі жваво проспівали «Многая літа».

Після смачного обіду господар представив внуків Петрука і Павлуся Янжулов. Павлусь розказав бабусі і дідусеї вірш, а Петрусь вміло заграв на бандурі чотири пісні. Хором гостей провадили Іван Нікіщенко і Ніна Гірченко.

Великий торт мав форму книги з синьою стрічкою посередині. Сваха Пришляк і Оля Колос понапікали смачного печива.

Привіти для Пилипа, з нагоди 80-ліття, були прислані від прем'єра міністра Канади Браєна Малруні і від прем'єра Онтаріо Дейвіда Пітерсона. З України, з Чернігова, вислав телеграму — поздравлення племінник Льоня Кезля.

Від кумів і гостей привітав іменинників Яків Колос і подарував картину художника Лопати «Маки». Доњки Любі і Оля привітали батьків і дякували що виховали їх в українському дусі і за постійну поміч їм і їхнім родинам. Подарували майковеїв піч. Свати Янжули подарували магнітофон. Гість з Києва і панство Гірченко почастували всіх «Стоп-

Анна і Пилип Макей

28-го жовтня 1989 р.

літником».

Пилип і Анна висловили свою вдячність за пошану вділену їм в цей день і за подарунки. Пилип і Анна, довголітні члени катедри Св. Володимира в Торонто і прихильники ОДУМ-у, погодилися на збірку проваджену Миколою Підлісним і Петром Ященком. Збірку розділено на «Українські Вісті» і на пресовий фонд «Молодої України». На заклик Олі Янжули також були продані квитки на «Осінній Бенкет», влаштований щоб допомогти сплатити борг що тяжить на Українському Осередку Культури Св. Володимира.

Многая Літа Ювілятам!

ЗВЕРНЕННЯ СКВУ ДО МОЛОДІ

Дорогі Молоді Українці —
Учні Шкіл Українознавства,
Члени Українських Молодечих Організацій!

Вам напевно відомо, що діється сьогодні в Україні, в нашій Батьківщині. Старші із Вас знають це з українських часописів, та й так розказують Вам про те Ваші Батьки, Вчителі, Виховники.

Вже змалку вчили Вас, що треба буде нам допомагати Україні, коли настане слушний час. І саме сьогодні цей час настав. Після довгої й важкої неволі українці знов можуть вільніше говорити про свої права за рідну Віру, Мову, громадські організації. Вони організуються, вони працюють, надолжують за довгі десятиліття невільного сну. Ви напевно чули про Українську Гельсінкську Спілку,

Народній Рух України за Перебудову, Товариство Української Мови ім. Тараса Шевченка, «Меморіял», «Милосердя» та багато інших. Всі вони це знак, що ніякі ворожі заходи не можуть вбити нашого народу. При кожній найменшій нагоді він піднімається та починає жити.

Нам, розкиданим по всьому вільному світі — не досить радіти, що наші брати в Україні визволяються. Тому, що нам живеться куди краще, як їм, ми зобов'язані їм допомагати.

Ви, молоді, найкраще зможете зрозуміти своїх однолітків, дітей та молодь в Україні. І від Вас вони саме дожидають допомогти та підтримки. Ви знаєте, що в Україні сьогодні важко за найнеобхідніші навіть речі, харчі, одяг, шкільне приладдя. Вже й не говорити, що майже нема там українських дитячих чи молодечих книжок. А в нас їх не

бракує. Саме на те їй писали та видавали їх українці вже стільки літ, щоб передати в Україну. Ви знаєте теж про страшну катастрофу — атомовий вибух у Чорнобилі. Маємо вістки, що особливо багато українських дітей хворіють внаслідок цього вибуху, хворіють важко, а то й безвідідно.

Знаєте теж напевно, що різні наші установи та організації влаштовують зборки на допомогу Україні. І помагають дуже багато — але потреби там дуже великі і завжди ще багато людей, а в тому особливо дітей, потребують допомоги. Навіть не лиш харчами, одягом, книжечками. Навіть, коли будете писати до них листи, щирі та привітні, і це дуже їм допоможе.

Численні наші школи вклучилися в цю роботу: збирають поміж учнями шляхів, щоб ці речі передати чи переслати в Україну, шукають людей, яким допомога найбільше потрібна. Чи це не виглядає Вам на цікавий, захоплюючий проект? У Ваших школах Ви вчилися нераз, як творити комітети, плянувати й проводити в житті різні проекти. Чому б не попробувати Вам провести такий проект допомоги дітям в нашій власній Україні? Це ж пре-

красний засіб вияву Вашого вміння та сил!

Школа св. Софії в Міссісіага біля Торонто, в Канаді, провела велику зборку забавок для дітей в Україні — і сьогодні ці забавки вже в руках дітей. Школа «Самопомочі» в Нью Йорку, в З'єдинених Стейтах Америки розпочала теж велику зборку та закликає до змагу всі інші українські школи по всьому світі. В тому — теж і Вас! Відгукніться!

Отже, нумо до праці, з молодим запалом та охотовою! А про Ваші пляні та заходи пишіть до журналів Ваших Організацій, пишіть до Ваших сусідніх українських шкіл, пишіть до Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради при Світовому Конгресі Вільних Українців, а ми постараємося поширити славу про Ваші добре діла — якнайдалі по світі. Хай усі знають та беруть приклад із Вас!

Українські діти надіються на Вас — допоможімо ж їм!

За СКВОР-у:

Голова — Іроїда Винницька

Секретар — Леся Храплива-Щур

Січень 1990

НАСЛІДКИ 12-го КОНКУРСУ МОЛОДЕЧОЇ ТВОРЧОСТИ

У понеділок, 16-го жовтня 1989 р. відбулося засідання Жюрі 12-го конкурсу молодечої творчості, який проголосив Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельбурні. Жюрі у складі Боженни Коваленко, Невана Грушецького, Мих. Підріза під головуванням Дмитра Нитченка розглянуло 10 творів, надісланих на конкурс, і присудило такі нагороди:

I З молодшої групи 12-16 років:

1. *Марта Кошарська*, 15 років, студ. укр. школи в Стратсфілді (НПВ) за опов. «Герой війни», псевдо «Андріян Маргарин», разом з *Вірою Хоменко*, 13 років, ученицею школи в Нобл Парку (Вік.) за нарис «Подорож до Канберри», псевдо, «Самара», одержали Третю нагороду в 40.00 отже по 20.00 дол. кожна.

2. *Ольга Андріїв*, 15 років, учениця укр. школи в Ессендоні за оповід. «Прощання зі Львовом», псевдо, «Львов'янка» дістала першу нагороду в 100 долларів та за другий твір-нарис «Веснянки-гайлівки у Львові», псевдо «Кармен», дістала 2-гу нагороду в 60.00 дол.

II З середньої групи (17-20 років):

3. *Наталка Гіммелрайх*, 17 років, студентка матурального курсу укр. школи в Нобл Парку за твір «Мотивація», псевдо «Червона рожа», дістала 2-гу нагороду в 60 долларів.

4. *Ростик Кошарський*, 17 років, студ. матурального курсу укр. школи в Лідкомбі (НПВ) за опов.

«Многая літа, Стефане!». псевдо Іван Шміт, дісталав першу нагороду в 100 долларів.

5. *Соня Таранець*, 17 років, студ. матурального курсу Центр. школи в Лідкомбі за фант. оповідання «Одної ночі», псевдо «Мала відьма», дісталав третю нагороду в 40 долларів.

III З старшої групи (від 21 до 25 років):

6. *Леся Ільків* (років не зазначено, де працює або вчиться, не подано) за нарис «Подорож до Китаю», псевдо — Зуб, дісталав 2-гу нагороду в 60 дол.

7. *Леся Завалинська*, 11 років, за опов. «Пригоди у Страшну суботу», псевдо Леся Писанка дісталав 20 долларів для заохочення, тому що за віком вона не відповідає умовам конкурсу. Але її твір вартий відзначення. Сподіваємося, що в наступному конкурсі, який, правдоподібно, почнеться з 1-го грудня цього року, вона буде повноправним учасником конкурсу.

Варто згадати, що один твір, хоч і написаний вправно, за жанром (це була стаття на виховну тему) не відповідав умовам конкурсу, тому не міг бути нагороджений.

Висловлюємо щиру подяку всім учасникам 12-го конкурсу молодечої творчості, а зокрема Укр. громаді Вік. за пожертву 100 дол. на ці потреби.

За Літературно-мист. клуб
ім. Василя Симоненка в Мельбурні
Дмитро Нитченко (Голова клубу)
Мельбурн, 18.10.89 р.)

ЛИСТ З БРАЗІЛІЇ

В минулім році, гурток юних одумівців в Торонто при допомозі Наталки Неліпі і Лариси Байрачної вислали до дітей в Бразілії пакунок і 20 дол. У відповідь о. Блащишин прислав на руки Наталки Неліпі цього листа:

ДОРОГА НАТАЛКО!

Вам напевно вже виглядало, що Ваш пакунок, лист і 20 долярів десь пропали без сліду. Та на радість Вашу і на наш культурно-соціальний зрист все дійшло в порядку. Лиш трохи запізнились з відповіддю. Дуже велика є різниця між дітьми з міста і дітьми зі села. Справи, що можна поладнати за одну хвилину через телефон, треба часом ладнати за один місяць через церкву (коли є відправа). У нас, наприклад, у селі Жангада до Сул є так. Село тут у нас це є церква, близько школа, трохи далі корчма і цвінтар, за 500 метрів один селянин, коло нього другий, тоді за три кілометри — третій, за п'ять кілометрів — четвертий і п'ятий, трохи далі — шостий і так далі. З одного до другого боку (краю) такого села є принаймні 25 кілометрів віддалі. Телефону нема. Електричного світла також ні. Спосіб подорожування до центру села — власні ноги. Тому й не диво, що тут усе йде помалу. Поступ дуже повільний. А поспіх, це слово, що не існує в іхньому словнику. Проте не всі села є однакові. Декотрі є більше скучені і є електрика.

Щиро дякуємо Вам і Вашим дітям за таку гарну несподіванку, подарунок та побажання... Поскільки позволяє обставини будемо старатися з Вами переписуватися. Щойно тепер починаємо організовуватися і більше зберігати українські традиції й мову. Наши прадіди приїхали в край Жангаді 1896-го року. Всі тепер, крім одної бабусі вже тут рождені в Бразілії. І з бігом часу, коли нема ідеалістів і тих що підтримують українську справу, всі асимілюються і тратять свою ідентичність. Громада була 20 літ без священика. Приїжджає один старенький священик з Куритиби один раз на рік відправити Службу Божу. Тепер помалу ситуація змінюється. Дітей і молоді в Жангаді є понад 40. В інших селах, що також я обслуговую, є, в Віла Зулміра — 17, а в Гансалвес Муніор понад 60. Ваш подарунок я передав дітям з Жангади до Сул.

Заздалегідь дякуємо за співпрацю у вихованні дітей в українському дусі.

З пошаною до Вас,

отець Петро Блащишин
Уніон Да Віторія, Бразілія
15 серпня 1989 р.

БАТЬКИ!

Чи Ви вписали своїх дітей до ОДУМ-у?

МАТЕРІ!

Малювала Марія Лусія Яцько (13 р.).

Вчителька Надія Голуб Лобода.

Жангада до Сул, Бразілія.

ПОДЯКА

Слідуючі особи допомогли в підготовці та переведенні Дитячої забави яка відбулася 19 листопада 1989 р., в Осередку культури ім. св. Володимира в Оквіл. Філія ОДУМ-у Торонто щиро їм дякує.

Лариса і Петро Байрачні
Галина і Ігор Бачинські
Рома Береза
Дарка Білецька
Марина і Михайло Вовк
Надя Гункевич
Стефан Годований
Наталка Груненко
Христя Губик
Таня Дрозд
Оленка Ємець
Оля Корець
Оля Костюк
Шурко Костюк
Міла Критюк
Віктор Ліщина
Тарас Ліщина
Антон Лисик
Ігор і Таня Лисик
Оля і Павло Лисик
Маруся Мирон
Наталка Неліпа
Петро Неліпа
Наталка Павленко
Юрій Педенко
Тарас Родак
Наталка Семеген
Славка Семеген
Ніна Сеник
Віра Соколовська
Надія Тимошенко
Павло Шапка
Оксана Шевченко

СВЯТО ОДУМІВСЬКОЇ РОДИНИ.

17-го грудня 1989 року в церкві св. Покрови У.А.П.Ц. в місті Рочестер Н.Й., зразу після св. Літургії, був довершений чин таїнства новонародженої Тані, донечки Анатолія Прокопенка та його дружини Деббі.

Чин таїнства хрещення довершив митр. прот. о. Федір Коваленко, настільник У.А.П.Ц. св. Покрови.

Хрещеними батьками були молодший брат Анатолія Леонід Прокопенко та Ліса Когут.

Хрещення відбулося в присутності численної громади — парафіян, гостей, молоді, друзів та рідних.

Прийняття відбулося у святочно-прибраній парафіяльній залі.

Із слова хрещеного батька, бачимо яку величезну ролю в житті і вихованні молоді відограють батьки, віра в Бога, Церква та наші традиції. Ось це слово:

Всечесний Отче!

Високодостойна Пані-матка!

Вельмишановні Парофіяни,
Гости, Рідні і Друзі!

Дорогі Батьки

Новонародженої Доњки Тані!

Мені випала велика честь, — перша в моєму житті бути учасником Таїнства Хрещення Новонародженої Тані: доньки моого старшого брата Анатолія та його дружини Деббі. Честь бути Хрещеним Батьком новонародженої племінниці.

Разом з цим, за дорученням наших батьків, а також батьків новонародженої, маю приємну честь вітати і подякувати в першу чергу Митрофорному Протоієрею настоятелю

У.А.П.Ц. св. Покрови о. Федору Коваленко за його взірцеву відправу чину Таїнства Хрещення новонародженої Тані, та за його і паніматки присутність між нами.

Рівно ж дякую всім Вам, що були присутні в Церкві на Хрещенні, та прийшли на це прийняття своєю присутністю звеличити нашу радісну Родинну подію.

Український православний народ, із роду-в-ріді свято береже тисячолітню традицію хрещення новонароджених немовлят, установлених канонами нашої рідної Української Православної Церкви на рідних землях.

Отож і ми нове покоління, яке народилося на чужині, і виховане нашими дорогими батьками та Церквою в Православній Вірі, неухильно додержуємося цих святих традицій і законів.

Тому користуючись цею радісною нагодою від імені нас дітей і внуків висловити глибоку і сердечну подяку Батькам, за їх родинні турботи, і заботи повихованню нас від колиски аж до часу коли ми стаємо батьками — в національній свідомості в любові до Бога, та віданості Святій Українській Автокефальній Православній Церкві та Нашому Народові!

Через наших батьків ми пізнали «Хто ми і чиї ми діти», а новонародженій Тані бажаємо рости на радість батькам і на славу Україні!

Дякую за увагу і прошу тепер запспівати для Тані «Многії Літа».

Опісля із словом привітання для новонародженої Тані, та молодим батькам і родичам, а також із палким закликом до молоді, виступив пан Петро Дмитрович Косенко. Він підкреслив важливість батьківського виховання дітей на чужині в дусі на-

ших традиційних звичаїв, у вірі до Бога, в пошані до рідної Української Автокефальної Православної Церкви та в пошані до своєї нації, свого народу. Прапор боротьби і за нашу національну незалежність, і самостійність окупованої ворогом нашої держави, він сказав, має передаватись із рук в руки новим поколінням.

Прийняття закінчилося словом отця настоятеля митрофорного протоієра Федора Коваленка та виголосом і могутнім співом «Многії Літа» для новонародженої Тані, її Батьків та всіх рідних.

Головним організатором і «душею» імпрези був дідусь Павло Прокопович Прокопенко, якому належить заслужена похвала всіх учасників імпрези.

Честь і слава батькам, що виховують своїх дітей у вірі в Бога, в пошані до Церкви та наших традицій, любові до рідної мови, нашого народу і батьківщини!

Слава Україні!

Присутній

ЧИТАЙТЕ

“МОЛОДУ УКРАЇНУ”

|

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

|

ЗНАЙОМИМИ

З ЖИТТЯ ОДУМ-у МІННЕСОТИ

ПОВІДОМЛЯЄМО, що ЛЬОТЕРІЯ на допомогу оселі «Київ» зустріла доброзичливий відгук наших членів та друзів. Управа філії ОДУМ-у цим висловлює щиру вдячність усім жертводавцям. Особливи подяку висловлюємо д-ру Олександру і Галі Косенкам, які пожертвували 250.00 дол. на цю ціль. Разом зібрано нашою філією 530.00 дол.

**

УВАГА! В ПОНЕДІЛОК, 26-го лютого в Українсько-Американському Центрі відбудеться виступ членів Київської Народної Філармонії «РІДНІ НАСПІВИ». Початок о 7-ій год. вечора. Зaproшуємо наших друзів прийти на цей небувалий концерт наших братів з України. Залучуємо листівку про цей концерт.

**

УВАГА! ДУЖЕ ВАЖЛИВЕ! В НЕДІЛЮ 18 березня ц.р. в автодорії Церкви Св. Михаїла відбудеться ГРОМАДСЬКЕ ВІЧЕ для створення Міннесотського Товариства для допомоги НАРОДНЬОМУ РУХУ на Україні. Початок о 4-ій год. пополудні. Склікає Ініціативний Комітет. Просимо широкої участі у цій вельми важливій справі. Про деталі буде оголошено пізніше.

**

БАНДУРИСТИ ОДУМ-у взяли участь у виступі української репрезентації в Капітолі Стейту 4-го лютого ц.р. з нагоди відзначення народів Східної Європи в їхній боротьбі за волю і незалежність. В цім святі, яке відбулося з ініціативи губернатора Руді Перпіча взяли участь 12 європейських націй.

**

ХРИСТА ТАНАСІЙЧУК повернулася з одномісячної поїздки до Сов. Союзу. Вона іздила туди, як учасник студійної подорожі зі свого коледжу — Ст. Олаф. Напевно має цікаві враження. Хотілося б почути від Христі.

**

ЧУЄМО, що Віктор ГУЩА і Ліза ПРИТУЛА одружуються. Бажаємо їм багато радості та родинного щастя. Це добрий приклад для наслідування товаришам Віктора.

ВИСЛОВЛЮЄМО співчуття Вірі і Христі Танасійчук з приводу смерті їхнього батька і дідуся п. А. Заславця. Вічна їйому пам'ять!

**

ВИСЛОВЛЮЄМО подяку за похертви на ІНФОРМАТОРА: Анатолій і Ліда Шетини — 20.00, Д-р Олександер і Галі Косенки — 250.00 дол. (50.00 ІНФ. 200.00 — ОДУМ), Оксана Колесніченко — 10.00 дол. Степан і Ліда Голуб — 25.00 дол., Михайло Ковалевський 10.00 дол.

**

СПОГЛЯДАЮЧИ на процес нашого росту з приемністю відзначаємо Марію і Володимира ВОВКІВ, які в останніх роках стали учасниками аж 7-ма внучатами. Гратуюємо цілу родину та особливо тих, які спричинилися до цього рекордного досягнення, а нашим друзям Марії і Володимиру бажаємо багато років щастя та віхі і ще більшого побільшення свого роду.

**

ВЕЛИКОДНІ СВЯТА вже недалеко. Як завжди ОДУМ і ТОП будуть проводити писанкову акцію для здобуття фондів. Просимо вже тепер почати приготуватися до цієї дуже важливої праці в нашій філії.

**

ВІД КОМІТЕТУ ЗУСТРІЧІ: Підсумки Зустрічі будуть подані на зборах ОДУМ-у і ТОП-у в недалекому часі. Для наших друзів, які нетерпливо цікавляться цифровими результатами вже тепер повідомляємо, що не програли. Отже просимо заспокоїтися, ми не збанкрутували, а навпаки будемо ще довго жити.

**

ЛІДА ЯРМУЛОВИЧ працює в Департаменті Зовнішніх Справ (State Dept.) Від 19 жовтня вона подорожує по Сов. Союзу з виставкою, «Design America». Ця виставка є показом продуктів, які виробляються американською промисловістю. Виставка починається з Ленінграду і потім переїде до Молдавії, Донецьку і Баку. Ліда працює перекладачем і буде мати можливість подорожувати самостійно з дипломатичним паспортом. Вона хоче на деякий час зупинитися в Донецьку, звідки походить

її мати. Ліда повертається додому літом 1990 р. Напевно розкаже нам про свої подорожування. Щасливого тобі, Лідо!

(Якщо би хтось з друзів захотів написати кілька слів до Ліди, ось її адреса: Lydia Yarmulowicz, «Design USA» Exhibit, American Embassy (P&C) APO, New York 09862)

**

ДОБРОДІЇ ОДУМ-у: В цьому році ми бажаємо відзначити особливих добродіїв ОДУМ-у, які пожертвували більші суми на працю ОДУМ-у. Ними є: Оксана КОЛЕСНІЧЕНКО, яка пожертвувала 500 дол і Іван та Яся СИДОРЕНКИ, які також пожертвували 500 дол. З великою вдячністю ми цим словом звертаємося до наших дорогих добродіїв та бажаємо їм багато здоров'я та щастя у їхнім житті. Цілим хором таборовим ми співаємо: Д-Я-К-У-Є-М-О!

**

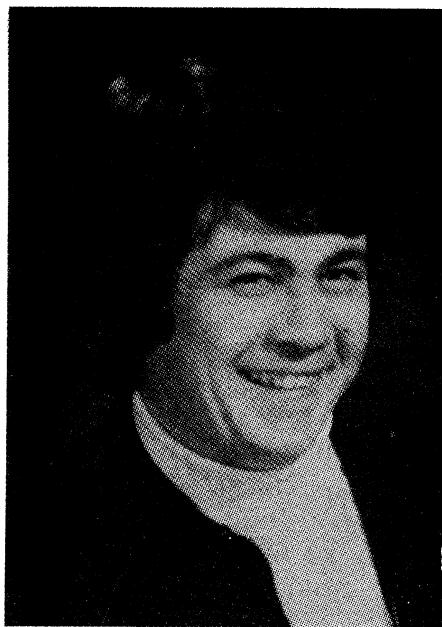
ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ: Клава ЕДГАР, довголітній член ТОП-у, вийшла заміж за Василя КРЕВСУНА з Каліфорнії, приятеля ОДУМ-у. Бажаємо їм щасливого подружнього життя, здоров'я та добра у новозаснованій родині. Гратуюємо від всіх друзів-топівців.

Інформатор ОДУМ-у Міннесоти

З ЖИТТЯ ОДУМ-у В ЧІКАГО

Філія ОДУМ-у Чікаго єдина філія ОДУМ-у, що має свій дім, з великою залею в якій відбувається багато різних імпрез, доповідей, та багато інших кімнат. В довгому освітленому спеціальними світлами коридорі висять великі фотографії мистецьких одиниць філії різних років: струнної оркестри, ансамблю бандуристів, танцювальної групи, струнного ансамблю та голів філії. Залі та кімнати прикрашені портретами Симона Петлюри, Тараса Шевченка, Івана Франка, мит. Василя Липківського, Івана Багряного, Хрещення України та іншими картинами та різьбами.

Філія має щомісячні десятихвилинні передачі, що надаються в неділю, о 7-ій годині вечора. В січні 1990 року радіопередачі ОДУМ-у розпочали тридцятий рік свого існування. Дикторами передач кожного разу є

Бл. п. Дмитро Співак

У СЬОМУ РІЧНИЦЮ

Вже минуло сім болючих років, як упокоївся наш дорогий син Дмитро — батько двох синів Дмитрика і Михайлика. Він відійшов у вічність 30-го січня 1983 р. У його світлу пам'ять складаємо 200 дол. на журнал «Молода Україна».

Вічна йому пам'ять!

Батьки Оля і Михайло Співак

інші члени філії. Колись ними були батьки теперішніх одумівців, а тепер їхні діти. Останній час диктори були: Мотя і Павло Пошиваник, Олеся Коновал, Маруся, Ліда та Петро Шкребець, Олександра Косогор, Марко і Анатолій Коновал, Оля Верхогляд, Андрій Скиба, Галия Косогор, Леонід Бузина, Христя Косогор, Наталя Коновал та Орися Завертайло.

Більшість членів ОДУМ-у, шкільного віку, здобувають освіту в різних університетах. Вибрана секретарем філії Мотя Пошиваник учиться в університеті в Міннесоті й там вчитися одумівців грati на бандурі. Її обов'язки секретаря перебрала Ліда Шкребець. Лариса Завертайло скінчила університет й розпочала студії в Урбані щоб стати правником. Олеся Коновал кінчає третій рік навчання в медичній школі. Тарас Кохно — після закінчення медичної школи й одруження вибрався до Канади, але в кінці минулого року повернувся в околицю Чікаго з своєю родиною. Марта Кохно — очний лікар виїхала на працю на Флориду. Павло Пошиваник останній рік в

університеті на біології.

Кожного року одумівці відвідують під час Різдвяних свят своїх членів та прихильників з колядою. З коляди в минулому році філія дала по 200 долярів на пресовий фонд журнала «Молода Україна» та на діяльність Української Гельсінкської Спілки. Філії багато допомагає під час року Товаристо Одумівських Приятелів — жіноцтво.

В грудні 1989 року ОДУМ та ТОП влаштували передріздвяний базар в домі ОДУМ-у. З надходжень з базару по 200 долярів дано на пресовий фонд «Українським вістям» та РУХ-ові в Україні, «Молодій Україні» — 100 долярів та «Новим Днем» — 50 дол.

Бл. п. МАРТА ЗМАГА

В жовтні 1989 року минула перша річниця з дня смерти дорогої, незабутньої Мами, Дружини й Бабусі **Марті М. Змаги**.

В неділю 29 жовтня в укр. правосл. церкві Св. Михаїла о. Мирон Пахолок відправив за її душу пана-хиду при співі церковного хору під керівництвом паніматки Юлії Лаврік і при численній участі парафіян, друзів та знайомих. Багато людей пам'ятають сл. п. Марту як побожну, лагідної вдачі, добру людину. Багато ОДУМ-івської молоді, не тільки Міннесоти, але й інших штатів Америки знали й любили пані Змагу, бож вона на протязі 11-ти років віддавала свої дводижневі вакації, щоб працювати в кухні на одумівських таборах Міннесоти. Всі пам'ятають, як вона дбала, щоб наша молодь «не була голодна», щоб мала поживну страву й печиво — пиріжки.

При церкві Св. Михаїла бл. п. Марта належала до сестрицтва й допомагала чим могла, а особливо в кулінарному «мистецтві» вироблення вареників. Сл. пам'яті Марта була товариствою: любила з людьми працювати й пожартувати.

Сл. п. Марта з дому Ковтун родом з Полтавщини, пережила в своєму житті багато труднощів. Тому що і вона і її чоловік Олексій Змага були з заможних селян, сталінсько-комуністична влада визнала їх «ворогами народу» — куркулями. Багато членів обох родин вислано на Сибір, де вони й загинули (про це покійна Марта часто згадувала й з болем серця молилася за їхні душі). Але Марті вдалося втекти з немовлятком на руках та відшукати свого чолові-

Бл. п. Марта Змага

ка, який втік раніше. Після довгих поневірянь, переслідувань та пережиття жахливого голоду Господь таки допоміг їм залишитися живими.

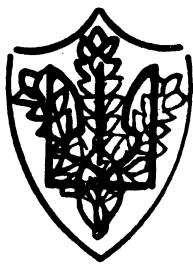
Друга світова війна застала їх в м. Харкові, де переживали воєнне лихоліття, а згодом повернулися на рідну Полтавщину. На їхньому подвір'ї був тоді колгосп, та їм вдалося оселитися в своїй рідній хаті, відремонтувати її та привести до порядку садок і подвір'я. Не довго довелося господарювати, треба було залишити все і йти в невідоме на поневіряння під кулями й бомбами, в холод й голоді. Працювати в німецького «бavora» опинившися в ДП-таборі, перейшли різні «скринінги» в страху не попасти «на родину». Та «Бог не без милости, козак не без щастя», таки пощастило прибути до Америки й зажити спокійним вільним життям, за що Марта була дуже вдячна Америці, хоч боліла за долю нашої поневоленої України.

Поховали сл. п. Марту Змагу у вишваній полтавській сорочці, яку вона вишивала ще молодою дівчиною на Україні.

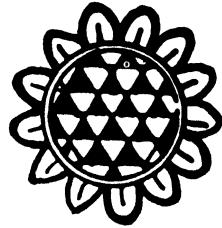
Залишила в смутку чоловіка Олексія Змагу, дочку Ольгу Хоролець, внуків Володимира, Галину й Лілю з чоловіком та рідню на Україні. Нехай привітна земля Вашингтона буде й легкою! Царство Небесне й Вічна Пам'ять!

На нев'ячий вінок сл. п. Марти Змаги пересилаю 25 дол. на пресовий фонд «Молодої України».

Ольга Хоролець

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

ЗИМОВИЙ САД

У саду, у саду
Грає вітер на дуду
Ще й у свищик свище
Лютий морозище!

У холодному саду
Я сьогодні не знайду
Ані комашинки,
Ані комаринки.

Всі комахи, — у землі,
Під корою на гіллі,
Полягали спати,
Зimu переждати.

Хай собі у саду
Грає вітер на дуду,
Хай у свищик свище
Лютий морозище!

Леонід Полтава

ЗАЙЧИК НА МОРОЗІ

Сидить зайчик на морозі,
А мороз аж тисне,
Воно ж, бідне зайченятко,
Навіть, ані писне.

Лапки, вушки задубіли,
В жилах кров холоне,
Воно ж, бідне зайченятко,
Тільки тихо стогне.

Ось лісок, там рух, пожива
В лісовій громаді.
Так би й скокнув, та не можна:
Вовчик на заваді.

Весь трясесться, зчулив вушка,
Не дріма лиш око.
Мерзне бідне зайченятко,
В полі одиноко.

О. Білоусенко

СИПЛЕ СНІГ

Сипле, сипле, сипле сніг.
Мов метелики сріблисті,
Сніжинки біленькі, чисті
Тихо стеляться до ніг.

Сипле, сипле, сипле сніг.

Сипле, сипле, сипле сніг.
Тихо, легко і спроквола
Покриває все довкола, —
Ні стежок, ані доріг.

Сипле, сипле, сипле сніг.

Сипле, сипле, сипле сніг.
Вже присипав доли, гори,
Вже весь світ, мов біле море,
Біле море без доріг.

Сипле, сипле, сипле сніг.

І. Франко

ЗИМА

Ой, багато снігу,
Багато!
Прибрались дерева,
Мов у свято:
У садочку яблунька
І бузок
Одягли білесенький
Кожушок.

А сніжок все падає
Ізгори,
Запушує вулиці
І двори.

Ой, лети, легесенький,
Ой, лети!
У садочку кучугуру
Намети.

Кучугуру високую,
Як гора,
Щоб санчатами спускалась
Дітвора.

К. Перелісна

Писання писанок на виховно-відпочинковому таборі Юн. ОДУМ-у.

Оселя «Україна» липень 1987 р.
Фото: Василь Тимошенко

УКРАЇНА

Вона так гарна, сяє так
Святою, чистою красою,
І на лиці яріє знак
Любови, щирості, спокою.

Вона так гарна, а про те
Так нещаслива, стілько лиха
Знесла, що квилить лихо те
В її кождіській пісні зтиха.

Її пізнавши, чи ж я міг
Не полюbitь її сердечно,
Не відректися власних втіх,
Щоб її віddатись доконечно?

А полюбивши, чи ж би міг
Я божую її подобу
Згубити з серця, мимо всіх
Терпінь і гори аж до гробу?

I чи ж перечить ця любов
Тій другій і святій любові
До всіх, що ллють свій піт і кров,
До всіх, котрих гнетуть окови?

Hi, хто не любить всіх братів
Як сонце боже, всіх зарівно,
Той щиро полюбить не вмів
Тебе, коханая Вкраїно!

27, червня, 1880.

I. Франко

ЗОЛОТИЙ КЛЮЧИК

Холодною зимию, коли нападало багато снігу, одному хлопчикові треба було їхати в ліс по дрова. Було дуже холодно. Хлопчик приїхав у ліс, набрав на сани дрівець і хотів уже їхати додому, але так змерз, що задумав запалити в лісі, трохи погрітись, а потім уже й додому їхати. Почав він сніг розгрібати, щоб на землі дрівця покласти, коли дивиться: а в снігу золотий ключик лежить...

Узяв хлопчик той ключик та й думає:
«Коли ключик є, то й замок повинен бути», —
і почав далі розгрібати сніг.

Погрівся трошки і знайшов невеличку, за-
лізну скриньку.

«А чи придастися до неї ключик?» — думав хлопчик і почав шукати дірочки, щоб вложить ключ. Довго шукав і таки побачив, та таку малесеньку, що спершу й не помітив. Попробував ключ устромити. Ось хлопичк повернув ключиком і почав відмикати.

— А ми будемо, ждати, доки він скриньку відчинить: тоді він про все й нам розкаже, а може теж дещо й покаже. Хто ж не хоче ждати, нехай сам казку докінчить.

Д-р А. ЛИСИЙ

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ

ДВІ СТОРОНИ СВОБОДИ?

У американському журналі ТАЙМ за листопад 27, 1989 р. поміщена стаття «Друга сторона свободи» авторства Стробе Тальбот. В ній автор робить висновки з подій, які в останніх часах захищали фундаменти комуністичних держав у центральній Європі, як також і в самому центрі народження комунізму і поневолення народів, тобто Сов. Союзі.

Автор твердить, що повалення комуністичних режимів у цих країнах (Польща, Венгрія, Чехословаччина) та здобуття свободи для народів цих країн також привело до збудження сильного анти-семітизму. Для ілюстрації цього автор подає приклади. Так у Польщі робітники вигнали американських жидів, які намагалися пробитися до католицького монастиря поблизу Аушвіцу, а польський кардинал обвинував світове жидівство у намаганні накинути свою волю іншим народам. У Венгрії, де мадярська націоналістична партія Чорний Хрест, твердить автор, в минулій війні помогала німецьким нацистам нищити жидів, пробуджується нова хвиля антисемітизму. Мадярська преса тепер, наприклад, підкреслює, що в комуністичному уряді Ракоші більшість були жиди. В Сов. Союзі в журналі ОГОНЬОК було надруковано серію листів від читачів, як приклад виявів антисемітизму. В них, наприклад, жиди обвинувачують у скинені царя, комуністичній революції та у всіх нещастях, які вона принесла для Росії. Разом з цим приходять погрози помсти і т.д.

Підсумовуючи це все, автор статті, приходить до висновку, що може не завжди свобода людині, чи нації, дає корисні результати. Американський уряд, автор рекомендує, повинен добре вважати на розвиток подій у тій частині світу.

А тепер щодо українців. Для нас ця проблема є подвійною. На Україні виринає і сильнішає рух за оборону нації. Не тільки її життя, але навіть врятування її від загибелі. Рух цей набирає багатьох форм: політичний, економічний, екологічний, за мову, за церкву, за збереження пам'ятників і т.д. Найголовніше є те, що він має один спільній знаменник — він є український. Цей РУХ має найперше одного відвертого супротивника — існуючий режим. Другий супротивник займає більш ширші території. Він є скрізь, він є сильний, з ним нам треба рахуватися, шукати шляхів для зменшення небезпеки від нього. А вона є, вона загрожує РУХОВІ. Ось, наприклад в одному жидівському часописі в статті про російську організацію «Пам'ять», яку називається антисемітською, також зазначується, що паралельної її на Україні є новстворена організація під назвою РУХ. Отож задумаймося добре над цим!

Інформатор ОДУМ-у Міннесоти

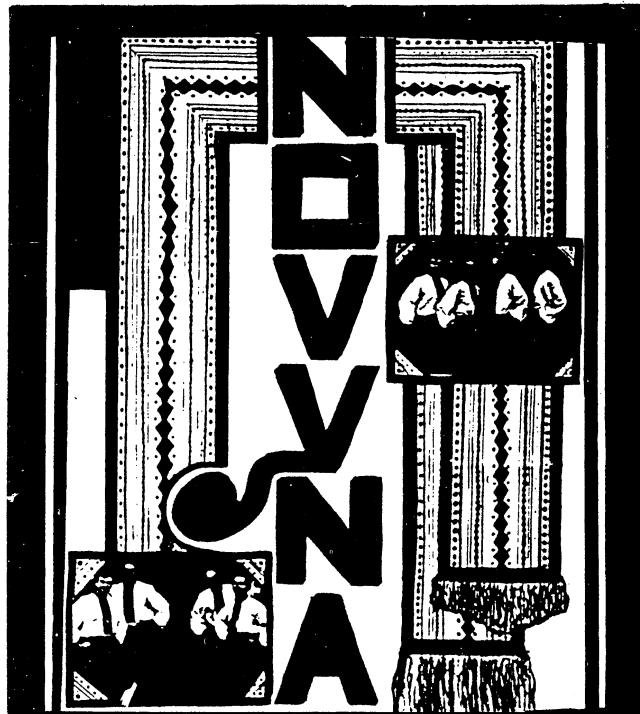
**

А ти зі спомину — туману
Пливеш на білому човні,
Пливеш із моря — океану
І посміхаєшся мені,

А поміж нами, поміж нами
Дороги, гори і міста,
А поміж нашими човнами
Чиєсь літа, чиєсь вуста.

Була весна, то буде й весна
І ще гойніша ні як то рік,
Була любов — лишилась туга,
Любові — хвиля, туги — вік.

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

NOVYNA'S "THE UKRAINIAN ALBUM" WILL
SOON BE AVAILABLE TO YOU ON TAPE,
ORCHESTRAS "NOVYNA" AND "NOVUY RAI"
ARE NOW AVAILABLE TO YOU LIVE!!

FOR THE FINEST IN UKRAINIAN AND
CONTEMPORARY MUSIC PLEASE CONTACT:

- BANQUETS
- WEDDINGS
- DANCES
- NOVYNA INC.
58 4th AVE. S.
ROXBORO, QUE.
CANADA H8Y 2M4
ROMAN WUSATY (514) 683-9540

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
«МОЛОДОЇ УКРАЇНИ»
ЖЕРТВУВАЛИ:**

Відпочинкова оселя «Україна», Лондон, Онт.	\$2.000.00	Я. Ємець, Гантінгтон Парк, США.	\$60.00	Л. Погуляй, Лорейн, Ог., США.	\$5.00
У 20-ту річницю смерти сл. п. П. Волиняка, зложила філія ОДУМ-у в Торонто, Онт.	\$500.00	П. Прокопенко, Рочестер, Н.Й.	\$50.00	В. Марко, Торонто, Онт.	\$5.00
В пам'ять сина бл. п. Дмитра зложив Микола Співак з родиною, Лондон, Онт.	\$200.00	I. Лисик (колядка), Ошава, Онт.	\$50.00	Л. Павлюк, Ошава, Онт.	\$5.00
З Полтавського вечора, переслав Ол. Клепач, Парма, Ог. США.	\$200.00	O. Лисик, Ошава, Онт.	\$50.00	М. Моргун, Джаксон, Н.Дж., США.	\$5.00
У 25-ту річницю смерти сл. п. Павла Степа-Гавриша зложили Микола і Алла Гавриш, Торонто, Онт.	\$100.00	O. Завертайло, Чікаго, Ілл. США.	\$50.00	C. Оборковський, Лондон, Онт.	\$5.00
У 16-ту річницю смерти дорогої батька і дідуся бл. п. Григорія Роман. Зложила на нев'янучий вінок дочка Зіна Корець з родиною, Торонто, Онт.	\$100.00	G. Шапка, Торонто, Онт.	\$30.00	Л. Хоролець, Міннеаполіс, Мн. США.	\$5.00
На нев'янучий вінок зложили Ю. і О. Лисик з родиною, в пам'ять бл. п. I. Федоренка, Лондон, Онт.	\$100.00	L. і O. Янжула, Торонто, Онт.	\$30.00	B. Петренко, Еллбед, Н.Й., США.	\$5.00
бл. п. Ф. Підопригори, Торонто, Онт. і бл. п. отця Є. Левицького, Ошава, Онт.	\$100.00	A. і В. Ліщина (колядка), Торонто, Онт.	\$25.00	I. Кайдан, Севен Гілс, Ог. США.	\$5.00
Пожертви від філії ОДУМ і ТОП, Чікаго, Ілл., США.	\$100.00	G. Савранчук, Торонто, Онт.	\$20.00	K. Ліщина, Вуд Деїл, Ілл., США.	\$5.00
З панаходи бл. п. В. Давидовича, передала В. Калюжна, Лондон, Онт.	\$64.00	M. Ходаченко, Торонто, Онт.	\$20.00	A. Полець, Ст. Антоні, Мн., США.	\$5.00
B. Вусата зложила в пам'ять незабутнього з'ятя бл. п. Ігоря Ромаса, Монреаль, Кв.	\$60.00	M. Качура, Бімсвіл, Онт.	\$20.00	ПРИЄДНАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ:	
I. Козачок, Монреаль Кв.	\$60.00	B. і Н. Грищук, Ошава, Онт.	\$20.00	Zіна Корець, Торонто, Онт.	1
Я. Юхименко, Торонто, Онт.	\$60.00	H. Проненко, Торонто, Онт.	\$20.00	Тарас Ліщина, Торонто, Онт.	1
		O. Маслівець, Вестон, Онт.	\$15.00	Лада Ситник, Гамільтон, Онт.	1
		V. Павлюк, Іслінгтон, Онт.	\$15.00	Орися Завертайло, Чікаго, Ілл., США.	1
		M. Кумпан, Давніс'ю, Онт.	\$15.00		
		F. Вовкодав, Торонто, Онт.	\$15.00	Жертводавцям і прихильникам «Молодої України» щира подяка.	
		M. Пилипенко, Вінніпег, Ман.	\$10.00	Редакція і адм. «М.У.»	
		B. Петренко, Осло, Швеція	\$10.00		
		K. Сімаговська, Ошава, Онт.	\$10.00		
		I. Білик, Фенікс, АР., США.	\$10.00		
		M. Шаблій, Арл. Гайтс, США.	\$10.00		
		O. Пічатковська, Сіятел, ВА., США.	\$10.00		
		O. Коновал, Арл. Гайтс, США.	\$10.00		
		H. Кузьменко, Лондон, Онт.	\$10.00		
		A. Степовий, Монреаль, Кв.	\$10.00		
		M. Бурак, Бімсвіл, Онт.	\$10.00		
		O. Денисюк, Miccicaga, Онт.	\$10.00		
		A. Сосна, Ошава, Онт.	\$10.00		
		B. Калюжна, Лондон, Онт.	\$10.00		
		D. Петигирич, Miccicaga, Онт.	\$5.00		

**ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ
і користь
Вашим дітям
— пошліть їх літом
на один із таборів
ОДУМ-у!**

M O L O D A U K R A I N A

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 2.00 дол.
в США і Канаді

*Кредитова Спілка «Союз» вважає,
що наша майбутність — це наші діти!!!*

І саме тому ми збудували майданчик для розваги наших дітей на оселі «Київ» при центрі культури імені св. Володимира в Оаквілі. Але коли йдеться про ваш фінансовий стан — то Кредитова Спілка «Союз» не думає, що це теж є дитяча гра. Тепер Кредитова Спілка «Союз» має свій відділ також в Ошаві, і незабаром матимемо в Mississauga, при 26 Eglinton Avenue West.

Зaproшуємо відвідати будь-який наш відділ і стати членом родини Кредитової Спілки «Союз»!!!

Члени Кредитової Спілки «Союз» вірять у велике майбутнє української громади!!!

Наші адреси:

2299 Bloor Street West, Toronto
2267 Bloor Street West, Toronto
406 Bathurst Street, Toronto
31 Bloor Street East, Oshawa
26 Eglinton Avenue West, Mississauga
(Opening soon)

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДІЖКИ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Tel: 239-7733

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якости опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу.
2. Вкладає і фінансує нові печі („форнеси“)
3. Вкладає прилади до звогчування повітря („гюмідіфайрс“)
4. **Все фінансуємо на догідні сплати**

— 24-годинна обслуга —
ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою **Sipco**. Просимо наших відборців заїжджати до наших **Sipco** і наповнювати авта бензиною.